

Боб Фишер

Молох от Балморал

Мнозина го следваха безприкословно, даваха му всичко, което имаха и сляпо вярваха на обещанията му, че пред тях ще се разкрие раят на вечното щастие.

Само някои се досещаха, че са под властта на Молох, който ги води не към рая, а в ада. Но те също бяха негови послушни оръдия и много от тях доброволно приемаха смъртта, защото се доверяваха на думите му.

Тогава той не беше нищо повече от един тлъст и мазен, противен Молох, който обладаваше невидима сила.

* * *

Тя застана пред него гола и съблазнителна. В очите ѝ се появи странен блясък, когато две мускулисти тела я повлякоха към жертвеника.

Пламъкът на факлите трептеше и по камъните се различаваха тъмнеещи петна от засъхнала кръв. Отекна гонг и голите стени на огромната пещера прокънтяха от звъна му. От димящите пръчки се разнасяше замайващият мирис на азиатски опиум, който се издигаше нагоре и тегнеше като облак над тази странна, необикновена сцена.

Под сводовете прозвуча тиха и зловеща музика. И тогава от многобройните ниши излязоха голи момичета. Погледите им бяха приковани в жертвения камък.

Съпровождана от двамата мъже с мускулисти, обръснати тела, голата девойка се приближи към жертвения камък. Мълчаливо сведе чело и скръсти ръце пред твърдите си гърди.

Малко след като прочете молитвата си, рязко вдигна глава и погледна с възхищение тлъстия Молох. Той се извисяваше върху златния си трон – със скръстени по турски крака и накичени със златни пръстени ръце.

Без да мигат, смолисточерните очи на дебелака разглеждаха изправената върху жертвеника девойка. Върху бедрата му беше праметната червена препаска.

В пещерата отново прокънтя гонг, но този път по-приглушено и тихо. Това бе сигналът, с който ѝ се разрешаваше да говори. За последен път в нейния кратък живот!

Девойката прекрасно разбираше това. Доброволно и без никакъв страх бе пожелала да дори живота си на любимия и почитан идол. Тя не се боеше от участието си.

– Твоята недостойна робиня Яна е пред теб, Безподобни – разля се спокойният ѝ, мелодичен глас. – Бях старателна твоя ученичка и разбрах, че ти, мой гуру, посочваш верния път, пътя към вечното щастие, към безсмъртието, пътя към рая на блаженството.

Когато заговори, гуру възбудено задъвка устните си.

– Любовта ми ще те съпровожда по твоя път – разнесе се резкият му глас. – Вселената е открита пред теб и ти ще бъдеш възнаградена за усилията си на земята.

Красивото лице на девойката бе озарено от възторг.

– Отдавам ти всичко с чисто сърце, мой гуру. Съзнавам, че така ще откупя вечното щастие – отвърна уверено тя.

– Не го купуваш, Яна – промълви тлъстият Молох. – Ти заслужи щастието си, достойна си за него. Готова ли си да поемеш по пътя към рая?

Яна кимна.

– Готова съм – прошепна тя.

Голите момичета и жени, наизлезли от каменните ниши, образуваха голям полукръг. Пещерата се изпълни с приглушените им възгласи, от които не можеше да се разбере какво изпитват – страх, отвращение, отчаяние или може би гордост. Но очите на някои от тях изразяваха безизходен ужас и те с усилия се заставяха да гледат зрелището. Момичетата бяха подчинени на невидима сила, която все още не ги бе обладала напълно и не бе наложила контрол върху мислите и чувствата им.

Отзад се появиха мъже с жълти, загорели тела, чието единствено облекло бяха препаските. Държах в ръцете си бичове – всеки с девет камшика, завършващи с малки оловни топчета. Те наблюдаваха със студено безразличие разголените момичета и не пропускаха нито едно тяхно движение.

Яна изкачи трите стъпала, които я деляха от жертвения камък. Когато стигна до него, погледна отвисоко хората от племето.

– Аз тръгвам, сестри мои – заговори тя и се засмя така, сякаш вече се бе оказала в рая. – Скоро ще пристъпя прага на вечното щастие и знам, че много от вас ще ме последват и ще споделят с мен блаженството ми и всепоглъщащата любов. Ще се отдам изцяло на нашия гуру и ще изпълня пророческите му напътствия. Вселената ще ме възнагради за усилията. Мога да ви кажа единствено: „Довиждане в империята на вечното щастие!“

Голата девойка застана на колене и погледна за последен път тлъстия Молох. Гуру протегна ръка и разпери дланта си. От краищата на пръстите му внезапно се стрелна тънка като нишка мълния, която затрептя над сведената фигура.

Тялото на Яна се олюляваше, сакаш около нея духаше силен вятър. Тя бавно легна по гръб, положи ръцете си върху корема и затвори очи.

Ударът на гонга за трети път прокънтя в пещерата.

Молох бавно вдигна дясната си ръка с насочен нагоре показалец. Единият от мускулестите мъже натисна надолу главата на девойката. В ръката си държеше кинжал. Бавно насочи върха му към беззащитното гърло на жертвата.

Със силен, внезапен удар той преряза врата на девойката. Докато кръвта изтичаше от вените и животът я напускаше, устните ѝ не

издадоха никакъв стон. Само една лека тръпка премина през тялото и кожата придоби жълтеникав оттенък.

Отчаян вик наруши гробовната тишина. Едно от момичетата не можа да понесе тази кървава сцена и изпадна в истерия, обладана от ужаса на станалото. Никой не се помръдна, за да успокои обезумялата. Скоро виковете стихнаха. Сгърченото тяло остана да лежи на пода.

Някои приглушено стенеха, мъчейки се да потиснат своите чувства.

Кръвта на жертвата бликаше, заливаше камъка и бавно се стичаше надолу.

Малко след това Яна напусна земния свят.

Тлъстият Молох свали ръката си и я постави на огромния си корем. Черните му очи плъзнаха поглед върху прикованите зрители.

– Яна е възнаградена заради своята благородна вяра и заради предаността си към мен – заключи той с дрезгав глас. – Тя отиде в света на вечното щастие, чувам тихия ѝ глас.

Молох вдигна глава към свода на пещерата и притвори очи.

– Не долавяте ли гласа ѝ, вие, поданици на великия гуру от Джаднипур? – разнесе се шепотът му в пълната тишина. – Слушайте, чрез мен тя говори на всеки от вас.

Послушниците следяха погледа на Молох. Очите им се разшириха, защото чуха Яна.

– Намерих рая, гуру мой, сестри мои – понесе се гласът ѝ в пространството. – Тук слънцето не спира да грее, край мен пеят птици, текат ручей с кристално чиста вода, растат дървета с екзотични плодове. Вървя по поляните и ароматът им ме опиянява.

Гласът затихна.

Голите създания се ослушваха. После някои от тях се разприказваха оживено, а други се замислиха.

Когато погледите им отново се спряха на пожълтения камък, върху него нямаше нищо. Тялото на Яна бе изчезнало. Само пресните петна от кръв напомняха за случилото се.

Две от девойките, изпаднали в транс, напуснаха полукръга и се отправиха към тъмната ниша. Върнаха се със златна чаша и бяла кърпа. Те паднаха пред трона на гуру и започнаха да мият краката му с розова вода.

Разнесе се песен. Този път звучеше хвалебствена мелодия в чест на гуру.

Церемонията свърши и тогава една от девойките изтича към Молох и легна върху корема му.

– Гуру мой – промълви тя, – искам да тръгна след Яна. Ще изпълниш ли молбата ми?

* * *

През нощта я събуди лек шум. Надигна се, но не видя нищо освен правоъгълника на прозореца.

Шумът идваше отвън – в коридора някой пристъпваше тихо и ритмично. После всичко замря и Глория Стенфорд отново затвори очи. В малкия хотел проскърца врата. Дочу се въздишка. Вятърът блъскаше по стъклата.

Глория изпъшка и дръпна одеалото до брадата си. „Странно място“ – помисли си тя. Беше пристигнала в Кретл тази вечер, изминавайки пътя от Оксфорд с малкия си автомобил. Кретъл беше скромно градче, разположено в близост до Балморал. Глория Стенфорд се занимаваше в колежа с история на изкуството и освен това бе получила значително наследство. Беше независима и имаше хоби – колекционираше произведения на стари майстори.

Затова се намираше тук – в планинската северна част на Шотландия. Малка обява в специализирано издание бе причината да се обърне към един брокер от борсата, който имаше поръчение да продаде анонимна частна колекция от картини на Гейнсбъроу, Фербанкс и Реноар.

Макар и трудно, Глория успя да намери брокера. Изясниха подробностите и след три дни ѝ съобщиха по телефона, че трябва да отиде в Кретл, където продавачът очаква лично да се види с нея.

По пътя започнаха да я измъчват съмнения – често се случваше произведенията на изкуството да бъдат фалшифицирани.

Късно вечерта в Кретл пристигна млада дама и нае стая в хотела, който беше единственият в околността. С учудване откри, че не я очакват и че никой тук не знае за целта на посещенията ѝ. Глория не се разстрои. Тя вечеря, изпи чаша вино и около единадесет часа се качи в стаята си. Заспа спокойно с мисълта, че продавачът ще я потърси сам на другата сутрин. Шумът от вятъра се усилваше. Някъде се хлопаше прозорец, лаеше куче, чуваше се плясък от птичи криле.

„Скоро нощта ще свърши“ – помисли си милионерката. Ругаше се, че изобщо е дошла тук, вместо да отседне в мотела на фирмата „ЕССО“. Но желанието да види бързо платната и да ги прибави към колекцията си не ѝ даваше мира. Почувства как по гърба ѝ полазиха тръпки, когато вратата към нейната стая започна да скърца.

Със стаен дъх Глория очакваше какво ще се случи. Беше сигурна,

че отвън има някой. Може би закъснял гуляйдджия, който прави усилия да се прибере, но не в собствената си стая. Почука се.

- Кой е? – наведе се напред Глория.
- Мис Стенфорд? – отвън се чу тих и отчетлив глас.
- Да? – тя не скриваше изненадата си.
- Имаме предложение, мис Стенфорд – каза неизвестният.

Глория знаеше, че има ексцентрични типове, но не проумяваше как този се е промъкнал в хотела и е намерил точно стаята, която му трябва. Трябваше да е невидим, за да направи това!

– Не знаете ли колко е часът? – попита тя. – Елате утре, по време на закуската.

– Трябва да ви съобща нещо важно, мис Стенфорд – прекъсна я неизвестният и добави прочувствено: – Отворете вратата! Ще ме разберете, когато ви обясня.

Глория се поколеба, но после стана от леглото, наметна халата си и се запъти към вратата.

Поиска да запали лампата. После размисли и съобрази, че някой отвън може да види светлината и да изтълкува неправилно това.

Когато очите ѝ привикнаха с тъмното, успя да различи силуета на слаб мъж с големи мустаци.

– Ще ми разрешите ли да вляза? – попита умоляващо нощният гост. – Много съжалявам, но нямах друга възможност.

Глория го пусна в стаята.

– Искам да ви успокоя, че всичко е напълно почтено – разсея той подозренията ѝ. Сегашното ми положение не ми позволява да действам открито. Твърде известен съм по тези места, за да бъда компрометиран.

– Значи никой не трябва да разбере, че продавате картини от личната си колекция – заключи мис Стенфорд.

– Вие сте умна, мис – кимна непознатият. – Да, искам да се разделя с част от картините си. Уверявам ви, че ми е много трудно, но нямам избор.

– Картините у дома ви ли са?

– Да, в имението ми, на четири мили от тук. Необичайното ми посещение е свързано и с една необичайна молба.

В този момент Глория взе решение.

– Съгласна съм да дойда още тази нощ, за да видя картините и да избера – съгласи се тя. Надявам се, че можете да ми покажете оценките на експертите, който доказват, че колекцията ви е оригинална.

– Ще останете доволна, мис Стенфорд – успокои я непознатият.

– Но вие още не сте се представили, мистър...? – каза младата милионерка.

– Мак-Килърн – бързо отвърна той. – Извинете, но помолих Гибс да не разкрива името ми. Обещайте ми, че никъде няма да го споменавате.

– Давам ви думата си, мистър Мак-Килърн. Моля да ме изчакате навън, докато се облека.

Мак-Килърн изчезна.

Десет минути по-късно Глория беше готова. Тя беше практична жена. Пригответи куфара си, остави пари на масичката и написа на рекламната листовка, че е ѝ се налага незабавно да замине. Никой в къщите отсреща не забеляза как тя напусна хотела през задния двор и тръгна към мястото, където бе оставила колата си. От тъмнината безшумно изникна Мак-Килърн.

– Дойдох пеша – обясни той, отваряйки вратата на автомобила ѝ. Глория не каза нищо и седна зад волана. Двигателят тихо изръмжа. Тя запали фаровете едва когато излязоха от градчето. Мак-Килърн показваше на Глория пътя, който криволичеше по хълмистата местност. Тясно шосе минаваше през клисура, чиито отвесни склонове бяха покрити с папрат и мъх. После заобиколиха хълма и навлязоха в ухаеща равнина. На фона на нощното небе отчетливо се очертаваха очертанията на внушителна постройка.

– Балморал Кастил? – попита тя мълчаният мъж.

– Девилз Лодж – отвърна Мак-Килърн. – Моето имение. Балморал е на четири мили северно оттук.

– Девилз Лодж? – промърмори Глория Стенфорд. – „Домът на дявола?“ Впечатляващо име!

Мак-Килърн сви рамене.

– Един от дедите ми е кръстил замъка така – обясни той.

Наближаваха бързо Девилз Лодж. Той представляваше непристъпно съоръжение, което имаше дебели стени, правоъгълни прозорци с оловни обкови, масивни врати и безкрайно дълги комини, стърчащи над покрития с шифер покрив. В източната част на имението беше построена църква, чийто кръст се издигаше високо в небето.

Смръщила чело, Глория наблюдаваше мощното съоръжение, което я бе впечатлило неимоверно. Почувства, че там, в тъмното, зад дебелите стени се крие опасност. Момичето продължи да кара по пътя, обрасъл от двете страни с бодливи храсти, и пое нагоре по наклона, водещ към имението. Два от прозорците на първия етаж светеха. Входната врата се отвори и Глория видя широкоплещест мъж в ливрея, който се взираше

напрегнато в приближаващия автомобил.

– Това е Джордж, моят секретар и управител – обясни Мак-Килърн, когато Глория спря до вратата.

Джордж се приближи към нея с приветливо изражение, поздрави вежливо гостенката и ѝ помогна да слезе от колата.

Младата изкуствоведка мислеше за бизнеса си. Разбира се, срещата с Мак-Килърн се бе състояла при странни обстоятелства. Но близостта на замъка Балморал, който беше лятна резиденция на английския кралски двор, сякаш беше гаранция за безопасност и за това, че всичко ще бъде извършено в рамките на закона.

Глория отвърна на поздрава и последва управителя в приемната, което приличаше на зала с цяла дузина врати.

– Не бихте ли желали да се подкрепите, мис? – попита вежливо Мак-Килърн.

– Няма да са излишни малко кафе и бренди – отзова се тя.

Едва сега ѝ се отдаде възможност да огледа Мак-Килърн. Шотландецът имаше тясно лице, орлов нос и дълбоки сиви очи, които приличаха на планински езера. Над тънките му устни се червенееха рижави мустаци.

Много младежи в тази планинска страна изглеждат точно така, помисли си младата англичанка.

– Донеси напитките в галерията, Джордж – разпореди се Мак-Килърн. После се обърна към гостенката. – Виждам, че нямате търпение да разгледате картините.

Глория кимна. Искаше ѝ се да види тези прехвалени картини и да ги притежава, ако наистина са ценни произведения.

Мак-Килърн се приближи към последната врата от лявата страна на приемната и извади от джоба си ключ. Превъртя го с усилие в клчалката и натисна изключвателя на сигналната инсталация върху рамката на вратата. Вратата забръмча и се плъзна встрани.

В следващия момент очите ѝ бяха заслепени от лазерни лъчи, които осветяваха стая без прозорци. Светлината им бе насочена право към картините и гравюрите, висящи по стената.

– Добре сте се защитили – прошепна Глория Стенфорд и почувства как сърцето ѝ заби силно, предусещайки срещата с видни произведения на изкуството.

– Предпазливостта не е излишна – обясни Мак-Килърн, докато сядаше на една малка масичка, където покани и нея.

Най-напред Глория видя трите картини, заради които се бе

отправила на това дълго пътешествие. Бавно се приближи към творбата на Гейнсбороу, изобразяваща конник. Беше напълно сигурна, че пред нея стои оригиналът.

В галерията влезе Джордж и се зае да сервира. Управителят вече се канеше да си тръгне, но възклицанието на посетителката го накара да се обърне, въпреки че Мак-Килърн вече го бе освободил.

– Моля, покажете ми заключението на експерта, господин Мак-Килърн – обади се тя, без да сваля очи от картината.

Домакинът забеляза спрелия се до вратата Джордж и го изпрати да вземе документите от сейфа.

– Надявам се, че скоро ще постигнем съгласие – убедено каза Глория. – Нека първо договорим цената.

– Тримата експерти, които направиха оценка на това произведение, определиха цената му – заяви Мак-Килърн. Мисля, че и по този пункт ще се споразумеем бързо – наля кафе и го подаде на Глория.

– Искате ли да се върнете още тази нощ?

– Нощта скоро ще свърши – отговори тя. – Но и нямам никакво желание да се връщам в хотела.

Не забеляза злорадството в усмивката на Джордж, който току-що бе влязъл с папката документи и стоеше до вратата. Управителят ѝ подаде папката.

Следващите петнадесет минути Глория прекара в четене на документите. Вече нямаше никакви колебания по отношение на сделката. Проверката на картините бе извършена от международното експертно бюро, което потвърждаваше тяхната оригиналност.

– Ще ги купя – решително каза тя и погледна Мак-Килърн. – Рамките не са ми необходими, така че няма да се затрудня с превозването им.

– Както желаете – отвърна той, – но не смятате ли, че е рисковано? Сама в колата с тази ценности?

Глория поклати глава.

– Никой няма да разбере какво има в куфара ми – увери го тя и извади чекова книжка от дамската си чанта.

– Осемстотин хиляди фунта стерлинга... съгласни ли сте?

Мак-Килърн направи гримаса, която показваше колко му е трудно да вземе решение.

– Съгласен съм – въздъхна той, – Джордж ще подготви акта.

Глория тържествено разтвори чеквата си книжка, но все още не попълваше чека.

– Предполагам, че вече сте проверили моята платежоспособност? – каза тя.

– Мистър Гибс се погрижи за това, отзивите за вас са много добри – увери я той.

Глория се обърна, за да прецени останалите картини. Тя се закова пред едно платно, в което нямаше нищо европейско. Личеше, че не е рисувано от професионалист.

– Как е попаднало тук и какво представлява? – тихо попита тя.

– Баща ми е живял дълго в Индия – отговори Мак-Килърн. Донесъл я е оттам. Това е изображение на гуру от Джаднпур.

– Гуру? – Глория Стенфорд се замисли и изведнъж почувства, че сърцето ѝ започна да бие бързо.

Тази противна фигура прилича на тлъстия Молох, който обичал жертвоприношенията, извършвани с хора, помисли си тя.

Изпита желание да се отърве от отблъскващото изображение. Но не можеше да го направи. Погледът ѝ се плъзна по дебелите, мазни пръсти, безбройните пръстени и поставените върху корема ръце; спря се на увисналите гърди и накрая се закова върху смолисточерните очи, които сякаш я пронизаха.

Внезапно в нея се появи чувството, че тези очи са живи и излъчват хипнотична сила, която я завладява. С усилие отклони погледа си от тях, не искаше да ги вижда никога повече, но те я преследваха и не я оставяха на мира.

– Добре ли сте, мис Стенфорд? – чу някъде отдалече гласа на Мак-Килърн.

Не звучаха ли думите му като заповед да сведе очи от това ужасно платно? Глория бавно се обърна. Шотландецът стоеше до масата и държеше в ръка акта за продажбата.

– Изглежда няма да е лошо, ако подремна час-два – тя се засмя смутено и се запъти към масата, като влачеше краката си.

Хвърли поглед към документа, който ѝ връчи Мак-Килърн, и го подписа. После попълни чек и го даде на шотландеца.

Но сега ѝ се стори, че избраните от нея картини продължават да висят по местата си.

– Бих искала да попитам... – раздразнено повиши тон.

Мак-Килърн сякаш се провали вдън земята. Вместо него в очертанията на вратата се появи фигурата на управителя.

– Не се вълнувайте, мис – изсъска той. Приятелските нотки в гласа му се бяха превърнали в ледени, – картините ще останат там, където са

били!

– Но сега това е моя собственост! – възрази тя. – Мистър Мак-Килърн има чек за картините, които...

От гърлото на Джордж се разнесе зловещ смях.

– Ние вече не искаме това – гордо каза той.

– Ще анулирам чека и полицията ще се занимае с вас...

– Твърде късно, скъпа – усмихна се той и върху лицето му ясно се изписа злорадство.

Управителят натисна изключвателя и вратата зад него се затвори. В очите му Глория видя това, което бе почувствала от самото начало – нещо, което не е наред. Ако се беше вслушала в гласа на разума и не се бе втурнала посред нощ към този Мак-Килърн...

Разбра, че я бяха изиграли двама мошеници, чиято цел е да изпразнят портмонето ѝ с осемстотин хиляди фунта стерлинги. И двамата изглеждаха съвсем уверени, че са в състояние да облекчат сметките ѝ с тази сума и да изчезнат завинаги. Само че как се бяха сдобили с колекцията? Може би картините бяха крадени. Тъй като такива продажби никога не се извършваха съвсем легално, те бяха получили възможност да натрупат състояние без риск. Внезапно светлината угасна. В пълен мрак стигна до масата, и треперейки, легна върху нея.

Сепна се от проблясъка на тънък лъч светлина, който прониза мрака. Обхвана я ужас, когато осъзна, че той идва от картината на гуру от Джаднипур. Отново се вкамени пред погледа на черните очи на тлъстия Молох. Вече не се съмняваше, че очите бяха живи. Ръцете с тлъстите, космати пръсти вече не бяха отпуснати върху корема. Белите сбръчкани длани се вдигаха нагоре. Ръката се протегна към момичето.

Това, което виждаше Глория, вече не беше изображение, а действителност. Картината стана огромна и гуру достигна човешкия ръст.

„В каква стая на ужаса попаднах?“ – помисли си Глория. Дишането ѝ се усили. Искеше ѝ се да избяга от погледа на този тлъст тип, чиято кожа лъщеше от пот. Но не беше в състояние да мръдне на милиметър.

Може би я бяха превърнали в каменна колона или в скулптура? Не, тя беше жива и чувстваше как бие сърцето ѝ; усещаше болезнени бодещи, които ту се усиливаха, ту отслабваха. Изведнъж в съзнанието ѝ прозвуча глас:

– Благодаря ти за чистосърдечното пожертвование, което направи в името на империята, в името на вечното щастие, дъще на греха.

Пленницата се послушваше. Тлъстите устни на гуру се мърдаха. Пожертвование, помисли си тя. Бяха я ограбали с осемстотин хиляди...

Гуру, който приличаша на Молох, сякаш прочете мислите ѝ.

– Вече имаш божествен принос към света на щастието – бавно продължи същият глас. – Никой не те е ограбил, но ти не разбираш това. Бъди благодарна на случая, който ти даде възможност да ми служиш като жрица и да вкусваш от живота в рая на вечното блаженство.

Глория Стенфорд слушаше внимателно всяка дума. Внезапно почувства сладникъв аромат, който замъгли разсъдъка ѝ и пречупи волята ѝ.

Гуру не я изпускаше от погледа си.

– Скоро ти ще дойдеш в този свят на вечното щастие – завърши той, – затвори очи и се приготви към решителната крачка.

Изчезна и последното ѝ съпротивление. Глория затвори очи и не видя, че Молох вече го няма, а светлината в стаята угасва.

Изведнъж ѝ стана леко. Почувства се свободна. Вече не усещаше земята под краката си, имаше желание да полети. Тръпчивият задушлив мирис на азиатски опиум я обгръщаше, издигаше я високо нагоре и тя поиска да се понесе към безкрая. Картинната галерия остана далече зад нея. Заля я призрачна светлина. Ставаше все по-светло и по-светло. Проблясваха червени, жълти и сини сияния, които я обгръщаха и се отдалечаваха. Съпроводена от симфонията на цветовете, тя стигна до една пещера, която приличаше на зала. Между цветните петна се мяркаха загадъчни фигури.

Внезапно пред нея се появи гуру. Подобно на бог бе седнал в златен трон. Погледът на черните му очи бе отправен към група стройни девойки, които изпълняваха пред него странен танц.

Глория Стенфорд премина в този свят без усилия и без да се съпротивлява, но дълбоко в съзнанието си тя разбираше, че връщане оттук няма. Извика отчаяно и загуби съзнание.

Само като го видяха отдалеч, го заобикаляха. Непроницаемото лице, кокалестата фигура, тънките крака, които стърчаха изпод шотландската пола като тояжки, накуцващата походка, ритмичното поклащане на тояжките, завършващи с топка във вид на котешка глава – всичко това хвърляше в ужас жителите на Кретл.

Дориан Мак-Килърн, шеф на клана Мак-Килърн, владетел на обширни територии земя, на овчи стада и на заводи за производство на уиски, идваше един път в седмицата в долината на река Ги, за да посети банката. Какво правеше там, с какви светкавични финансови операции се занимаваше, знаеха само двама от банковите служители, но те пазеха мълчание.

Според слуховете в градчето, парите, привездани към сметките на Мак-Килърн, бяха спечелени от продажбата на картини и други художествени ценности, принадлежащи на изчезнали жертви. А от доста време всеки, който бе имал работа с Мак-Килърн, изчезваше безследно. За жителите на Кретл това не представляваше тайна и беше повод да градят най-смели предположения – въпреки че, естествено, никой нямаше никакви доказателства за вината на куция Дориан. Полицията в графството Абердин също беше в течение на тези събития и веднъж дори навести Мак-Килърн в имението му.

Приблизително от четири столетия резиденцията на фамилията Мак-Килърн се намираще в Девилз Лодж, издигната като каменен исполин върху хълма Лохнейгър. Визитата на полицейските служители в нея се оказа безрезултатна. При огледа на имението също не бе намерено нищо. Тръгнаха слухове, че куцият Дориан е подкупил полицаите с тлъста сума. С това историята приключи, ако не се брояха заявленията на собственика и управителя на местния хотел, които съобщиха за изчезването на едно момиче, отседнало при тях. Но тъй като то бе оставило пари, за да плати нощувката си, скоро всички забравиха за него.

* * *

Както всеки петък, така и в този мрачен ден Мак-Килърн се запъти към Кретл. Вървеше по осеяния с дупки селски път, чиято каменна настилка белееше в тъмнината. Без да обръща внимание на недружелюбните любопитни погледи, тридесет и пет годишният мъж приближи до вратата на банката. Никой не разбра какво стана по-нататък зад стъклената ѝ врата.

Десет минути по-късно, Мак-Килърн излезе оттам, сякаш нищо не е било. Отмина с презрение отправените към него погледи и бавно тръгна обратно.

Фигурата му изчезна от погледите, но почукването на неговите тояжки се чуваше още дълго в тишината. Едва когато шумът от стъпките му съвсем заглъхна, хората се върнаха към обичайните си занимания.

Собственикът на „Скокливото куче“ стоеше пред вратата на своя хотел заедно със съседа си Клиф Богарт. Той дълго гледа след отдалечаващия се Дориан.

– Неприятен тип – мрачно констатира Богарт. – Всеки път, когато го видя, по гърба ми минават ледени тръпки. Дай по-добре да пийнем по едно, Барт, и да забравим за него.

Собственикът на хотела, Барт Оруел – човек с внушително

закръглен корем, кимна в знак на съгласие и се почеса по плешивото теме.

– Интересно, какво ли е правил днес в банката? – продума той. – Дали не е намерил някоя поредна жертва?

– Откъде да знам? – Клиф Богарт сви рамене и мълчаливо тръгна след Барт към бара.

Без да продума, Оруел напълни до горе две чаши и подаде едната на съседа си. Докато пиеха, разговаряха за последното посещение на Мак-Килърн в Кретл.

– Какво стана с онова весело момиче, което отседна при теб вчера? – попита Клиф след известно време.

Собственикът облиза устни.

– Замина – отвърна той, след като помълча малко. – Посред нощ.

– Как така? – възкликна в недоумение Богарт. – Без да плати? Значи мошеничество на дребно.

– Не, плати си – възрази Барт Оруел и разказа за бележката, която бе открил.

– Не намираш ли, че има нещо странно в това? – учуди се Богарт.

– Защо? Понякога на гостите им идват шури идеи в главите.

Дърводелецът на Кретл, Клиф Богарт, разсеяно се почеса по главата.

– Странно е и толкова – отвърна той и отпи глътка от чашата си.

– Прекалено много четеш „Дейли Мироу“ – усмихна се Оруел.

– А като четеш всеки ден „Сан Патрик“, оставаш без грам фантазия – парира го дърводелецът. Тази лейди беше много елегантна и изглеждаше богата.

– Да – проточи глас Оруел.

– Количката ѝ беше много шик, а? – продължаваше Богарт.

– Ъ-хъ – кимна собственикът на хотела. – А камъкът на пръстена ѝ беше най-малко двукаратов. Имаше копринено бельо и кожени панталонки. Е, имаш ли още въпроси?

– Естествено – измърмори Богарт. – Още един въпрос, Барт. Какво е търсела тази лейди по нашия край? Доколкото знам, при теб са отседнали всякакви, веднъж даже и един свещеник. Но, извини ме, хотелът ти е твърде долнопробен за хора от висшето общество.

– Е, и? Какво от това? – попита обиден собственикът. При мен на всички им е добре. Могат да правят каквото искат.

– Помисли добре, Барт – настояваше дърводелецът. – В твоите стаи няма телефони, а пощаджията не разнося писма през нощта. Как тогава

тази лейди е решила, че трябва да замине, и то веднага?

– Това не е моя работа – измънка Оруел и замислено се вторачи в чашата си. – За жените е присъщо да променят бързо плановете си. Може да е бързала за някъде.

– Все пак ми се струва, че нещата съвсем не стоят така – възрази Богарт. – Момичето имаше съвсем определена цел, още когато пристигна. Не обърна ли внимание, че непрекъснато гледаше към часовника си, сякаш чакаше някого? Възможно е, човекът, когото е очаквала, да е пристигнал през нощта.

Барт Оруел обаче оставаше на собственото си мнение.

– Откъде ти хрумват такива? – пренебрежително попита той.

– Мина ми през ума, че парите, които куцията Дориан днес е внесъл в банката, са получени от сделка с това момиче.

Собственикът неодобрително погледна съседа си.

– Това са измислици – измънка той.

– Не е ли възможно куцията Дориан да я е подмамил в бърлогата си, за да си свърши работата? – натегна обстановката Клиф. – В крайна сметка всеки от нас знае, че Мак-Килърн е потънал до гуша в дългове.

– Ха, в дългове! – викна собственикът. – Може би ще кажеш, че банката всяка седмица му отпуска нов кредит?

Клиф Богарт хитро се усмихна.

– Не, разбира се, точно обратното – отвърна той. – Не се и съмнявам, че куцията Дориан и този път ще излезе сух от водата.

– Според мен момичето също не е стока. Знам, че Дориан е ужасен тип, но не бързам да правя изводи, още повече, че полицията си гледа работата.

Дърводелецът не мислеше така. Преди три години се бе ровил в гробището на Девилз Лодж след смъртта на тогавашния градинар. Беше отишъл по тъмно, но въпреки всичко не се съмняваше, че е видял някакви странни фигури и е дочул особена песен, долитаща изпод земята. Не разказваше за това на никого, защото щяха да го вземат на подбив.

Вече се смрачаваше и хората заприиждаха към „Скокливото куче“. Разговорът премина на друга тема. Фермерите разгорещено обсъждаха новите цени на реколтата.

Малко преди да затворят заведението, се разнесе ужасяващ писък.

Мъжете млъкнаха, недоумяващи, и с любопитство се втурнаха към отворения прозорец.

– Сигурно ни се е стори... – предположи един от тях, но бе прекъснат по средата от нов, още по-страшен вик. Сякаш колежа някого.

– Проклятие, какво е това! – скочи Клиф и начаса изхвърча на улицата.

* * *

Девојката тихо лежеше в една от многобройните пещери. Цялата трепереше, конвулсивно свила юмруци и притиснала колене към голото си тяло. Беше хладно, но не студът растърсваше крехката фигура на девојката. Пред очите ѝ изплува Яна. Непрекъснато ѝ се струваше, че кръвта все още блика от вените на убитата.

Гуру и слугите му бяха направили така, че Яна да попадне под тяхното влияние, и можеха да я управляват както искат. Сега, след като умря, всички мислеха, че се намира във вечния рай.

Какво издевателство. Яна вече беше мъртва и неподвластна на Молох, който всячески се представяше за бог. Тя заслужаваше съчувствие, но не бе единствената, която слушаше гуру. Много други момичета бяха готови да се принесат в жертва, за да я последват.

Девојката бавно се надигна и изправи глава. Пред нея се разкри празната пещера. Гуру беше напуснал трона си и се бе оттеглил със своите послушници.

В пещерата беше тихо. Само от страничните зали се носеше особен шум. Не можеше да разбере от какво е предизвикан. Девојката долови странна музика и почувства слабата миризма на опиум. Още една жертва, реши тя.

Спомни си как я бяха домъкнали тук. Отново всичко се повтаряше. Само че сюжетът на сегашното похищение се различаваше от нейното. Обречената бе подложена на телепатично въздействие и в резултат на това щеше да се окаже в същото това ужасно подземие.

Докато траеше церемонията, девојката я наблюдаваше, без да помръдне. После се промъкна на пръсти покрай стените и се върна обратно. Имаше една-единствена мисъл – да се махне колкото може по-бързо.

След времето, прекарано тук, накрая беше взела решение. Обречената беше една от малкото, чиято воля не се бе подчинила на гуру. Въпреки това през всичките тези месеци не беше могла да се реши на бягство.

Когато се появи отново в залата, се закова като вкаменена – церемонията все още беше в разгара си.

Бързо се шумгуна във входа, от който обикновено излизаха момичетата, обслужващи гуру. Измина няколко метра и почувства свеж въздух. В нея се появи надеждата, че ще успее да се измъкне от тлъстия Молох.

Галерията се разширяваше и образуваше малка пещера, в която светеше.

Електрическа светлина! Тя не се съмняваше, че наистина беше така. Въпреки че през всичките тези мъчителни месеци бе виждала само светлината на факлите. Всичко говореше за това, че се приближава към изхода. Надеждата ѝ премина в увереност, когато влезе в следващата пещера. Коридорът изведнъж ставаше стръмен и започваше да се изви нагоре. При всяка нейна крачка стените се стесняваха, но девойката упорито се изкачваше все повече и повече.

Въздухът ставаше все по-чист, почувства прохладата на лятната вечер. Но независимо че приближаваше целта си, девойката ставаше все по-угрижена. Как можеше да се покаже пред хората в този вид! Лицето ѝ се изчерви. Все пак скоро всичко щеше да се превърне в един страшен сън. И тлъстият Молох, и жертвеният камък, и страхът за собствения ѝ живот щяха да останат зад нея.

Девойката измина още две мили, преди да види тъмното нощно небе.

Пред очите ѝ притъмня. Сърцето щеше да изскочи от гърдите ѝ. Кръвта бучеше в ушите ѝ. След няколко крачки тя се спря. През ума ѝ мина страшната мисъл, че където и да отиде, стражата ще я застигне. Пазачите щяха да я върнат без излишни въпроси при Молох. А това означаваше смърт.

Девойката събра всичките си сили и продължи да се изкачва, опипвайки стените.

Предчувствието не я беше излъгало. Скоро видя силуета на спящ мъж. Равномерното му дишане се чуваше отдалече. Тя се приближи безшумно към спящия и разпозна един от бръснатите слуги на Молох. Страхът я скова, когато се промъкна покрай него към входа на галерията.

Нямаше представа къде се намира, но беше сигурна, че някъде там има хора, които ще ѝ помогнат. Почувства се ободрена от свежия въздух. Не усещаше нощния хлад. Босите ѝ стъпала едва докосваха камъните и жилавата трева. След двадесет метра се препъна в един клон и отчаяно размаха ръце, опитвайки се да запази равновесие. Клонът изпраща и шумът прозвуча в тишината като пистолетен изстрел. „Само това липсваше – помисли си тя, – дано бръснатият да не е чул нищо!“

Стана ѝ страшно. Чу как пазачът се размърда и изкрещя нещо в тъмното. Паниката завладя бегълката. Сърцето ѝ биеше в петите, когато се понесе стремглаво, бягайки далеч от това място. Беше прибирила до склона, който водеше към долината, когато преследвачът я забеляза.

Девојката направи лек завой и стигна до ручея. Не усещаше нито студената, нито острите камъни, нито бодливите храсти.

Остро бодване встрани я накара да спре. Девојката трескаво се огледа. Не се виждаха преследвачът. Може би беше изостанал или се криеше някъде в тъмнината. Сърцето ѝ се изпълни с радост, когато видя пред себе си светлини. Нямаше никакво съмнение, че там живееха хора, които щяха да ѝ помогнат и да сложат край на страданията ѝ.

Светлината и близостта на селището ѝ дадоха нови сили. Не след дълго девојката различи къщи и църква, която се издигаше в средата на селището. Вече се виждаха автомобилите, движещи се по улиците.

Девојката смени посоката си и задъхана се насочи към улицата на града.

„Трябва да стигна – помисли си тя, – каквото и да стане. Там вече ще бъда в безопасност.“

Дълга ограда препречи пътя ѝ. Като дишаше тежко, тя се спря изтощена. Отчаяно затърси пролука, чувствайки че няма повече сили.

„Трябва, трябва да продължа!“ – мислеше трескаво. Плъзгаше ръка по решетката и отчаяно се мъчеше да я прескочи. Въздъхна облекчено, когато намери пътека, която заобикаляше оградата и извеждаше на улицата.

До улицата оставаха само четиредесет-петдесет метра. Бученето в ушите ѝ заглуши шумните стъпки.

Той изскочи като призрак пред омаломощената девојка. Разсъблечената се спря и изведнъж нададе силен, пълен с див ужас, вик. Краката ѝ се подкосиха, когато видя обръснатата глава. Беше стражът на Молох.

Бегълката видя, как той вдигна ръката си и в нея блесна кинжал.

Не! – крещеше тя. – Не! Искам да живея, недей... недей... – заотстъпва назад. От гърлото на обръснатия излязоха хрипкави звуци, после се чу реч на непознат език.

– Не! – извика с последни сили девојката. Препъна се и политна назад към оградата. В отражението на очите му видя как кинжалът се спуска към гърлото ѝ. Острието му прекъсна прекъсна гласа ѝ. Бликна кръв и заля всичко наоколо.

„Късно е вече!“ – бе последната ѝ мисъл.

Все още беше жива и чувстваше как бръснатият я вдига на ръце, а след това кой знае защо я пуска. Някъде отдалече до нея достигаха виковете, виковете от нейния свят, които я призоваваха да се върне обратно.

Клиф Богарт изтича пръв до бедното момиче. Беше запомнил отчетливо фигурата на бръснатия мъж, който бе изчезнал в тъмнината.

– Настигнете убица! – кресна той на хората, трупаци се около него и пострадалата. Самият той коленичи до нея. Беше преживял една война, имаше опит и съзнаваше, че с нищо не може да ѝ помогне. Но тя все още живееше. Миглите ѝ трепнаха и от устните се разнесе неясен шепот.

– Говорете! – молеше я Богарт. – Кой беше той, кой?

С последни сили девойката произнесе две единствени думи. Тялото ѝ се отпусна. Беше мъртва.

Тези, които бяха тръгнали да преследват убица, се върнаха.

– Избяга ни, кучето – изпъшка единият от преследвачите и изтри с носна кърпа потта от челото си. – Мъртва ли е?

Клиф кимна.

– Мога да направя за нея само едно – гроб – промърмори той. Двете думи, които каза момичето, се запечатаха в съзнанието му. Но смисълът им представляваше загадка за него. Може би това бе несвързано бълнуване на умиращ човек.

– Та тя е съвсем гола – забеляза един от тези, които току-що бяха пристигнали.

– Боже, горкичката, сигурно са я изнасилвали.

– Трябва да съобщим в полицията.

Един младеж, който почувства, че му прилошава от кръвта, предложи: „Аз ще изтичам до полицията“, едва сдържайки пристъпите на гадене.

– Всяко нещо се случва някога за първи път – измърмори Богарт след него.

– Някой виждал ли я е преди?

– Не е тукашна – каза овчарят. – През последните тридесет години доста съм обиколил тези места и познавам всички. Абсолютно съм сигурен, че това момиче не е отук.

– Няма още и двайсет години – каза замислено Клиф. Онзи обръснат тип не излизаше от мисълта му. Беше ли този здравеняк гол? Клиф се опитваше да си припомни всичко, което се бе случило. Да, гол беше, сети се той. Беше видял ясно голия му гръб и силните му крака. Сподели с другите своите наблюдения.

– Това не е нищо друго освен изнасилване – категорично заяви един от тълпата. – Изнасилвачът е хукнал към дрехите си. Бързо се качвайте в колите, ще претърсим околността. Тая свиня не е отишла далеко.

– Не може да се влезе в гората с кола – възрази овчарят. – И в

тъмното няма да го намерим. Остава да се надяваме, че полицията...

– Връщам се в „Кучето“ – каза Богарт. Вие изчакайте полицията.

Заради случилото се собственикът на хотела беше принуден да отложи затварянето на бара до окончателното изясняване на нещата, тъй като представителите на медицинската комисия и полицията поискаха да изслушат тук свидетелите.

Полицията и медицинският експерт пристигнаха само след два часа. В „Скокливото куче“ се появиха инспектор Уайтл, един сержант и един лекар-патолог.

– Бихте ли искали горещ чай, джентълмени? – посрещна ги собственикът.

– Няма да е лошо – съгласи се инспекторът и огледа присъстващите. – Кой от вас е Клиф Богарт?

Дърводелецът бавно се приближи към черничкия инспектор.

– Вие сте видели първи мястото на убийството, мистър Богарт, моля да го опишете – започна Уайтл.

Клиф Богарт кимна.

– Така е – потвърди той. Когато отидох, тя още беше жива.

Уайтл сви устни.

– Каза ли убитата нещо?

– Да, каза, но не разбрах какво. Бяха всичко на всичко две думи.

– Запомнихте ли ги, мистър Богарт? – заинтересува се инспекторът.

– Първата беше нещо от рода на гуру или губу, а втората – радни-пур или радимур.

Инспекторът се намръщи.

– Точно това ли чухте? – попита го той. – Помислете, сигурен ли сте?

– Имам добър слух – обиди се Богарт. – Казвам това, което чух.

– Накой разпозна ли убитата?

Всички поклатиха отрицателно глави.

– Никой не я е виждал – подвикна от ъгъла овчарят. – Изнасилване ли е било, сър инспектор?

– Това ще покаже следствието – отвърна упълномощеният. Някой има ли нещо да допълни? Да сте забелязали нещо като татуировка върху корема на убиеца?

– Татуировка? – попита овчарят. – Не съм видял. За каква татуировка става дума?

– Цвете – поясни инспекторът. – При хипитата се среща много често. Е, добре, Напоследък някой да е идвал тук, някой непознат? Може

би сте видели автомобил, в който е пътувало момичето?

На този въпрос никой не отговори.

– Още виждам оня младеж с бръснатата глава – продължаваше Клиф.

– Джентълмени, та вие сте били свидетели на случилото се, нима нищо не сте забелязали? – каза заинтригуван инспекторът.

– Беше много тъмно – обясни овчарят. – Изгубихме го от поглед, чувахме само стъпките му.

– Разкажете ми още веднъж всичко от самото начало, мистър Богарт – помоли инспекторът.

Богарт започна разказа си от момента, в който бяха чули вика и го завърши, цитирайки двете думи на момичето.

– Много ви благодаря – кимна инспекторът към дърводелеца. – Ако се сетите още нещо, съобщете ми. С удоволствие ще ви изслушам.

Когато разговорът приключи, оставаха още два часа до изгрева. Бартът опустя. Само Клиф остана на мястото си.

– Как мислиш, Барт – обърна се той към собственикът на хотела, – дали трябваше да разкажа на инспектора за момичето, което изчезна?

– Безсмислено е – констатира Оруел, който се беше заел да мие съдовете. – Какво общо има то с тая история?

* * *

Когато дойде на себе си, Глория Стенфорд се чувстваше отвлъчливо. Опитваше си да си разбере какво точно бе станало с нея. Пред очите ѝ се появи картината с тлъстия Молох. Спомни си черните хипнотизиращи очи и силния глас. Гуру ѝ беше казал, че ще стане монахиня. Монахиня в неговото царство на вечно щастие. Глория си спомни за аромата, който бе помътнил съзнанието ѝ. За какво още говореше Молох?

Може би всичко беше ужасен сън? Сети се, че бе поискала да купи три ценни картини и бе попълнила чек за тях. Разбира се, че бе попаднала в ръцете на зловни бандити, рекетъори и религиозни фанатици, които я бяха хванали натясно.

„Точно така е“ – заключи тя.

Изведнъж ѝ стана студено и едва сега забеляза, че лежи съвсем гола.

– „Какво са ми направили?“ – помисли си със страх. – Дали са ме изнасилили, докато съм била в безсъзнание?

Последното, което помнеше, беше, че се намираше в картинната галерия, а сега се бе оказала на съвсем друго място. Беше в някаква малка пещера. Зъбите ѝ силно затракаха, когато започна да пълзи, за да излезе от тази дупка.

Попадна в просторна зала. Докато я разглеждаше, ѝ се стори, че я е виждала някъде, но не можа да си спомни къде. Забеляза голям, жълт камък и с ужас осъзна предназначението му. Отпред се издигаше трон, който беше празен. Девојката си спомни, че точно на такъв трон бе седял дебелия Молох.

Още не можеше да разбере къде се намира, но и беше ясно едно – беше практически невъзможно да се махне отук.

„И това ли е райт на вечното блаженство? – запита се със съмнение тя. – Изобщо прилича ли тази пещера на райско място?“

Изведнъж пред Глория се появи мъж с обръсната глава. Като го видя, девојката боязливо се опита да прикрие гърдите си с ръце.

– Кой сте вие? – извика тя и забеляза, че това е азиатец с една-единствена набедрена превръзка, на която висяха остри ножове.

Дивите звуци, които се изтръгнаха от гърлото на обръснатия, я на караха да изпадне в ужас.

– Къде съм? – беше следващият ѝ въпрос.

Тя не разбра каква ѝ каза този тип, но по жестовете му разбра, че

отново трябва да се върне в пещерата.

– Върви – раздаде се приятен женски глас. – Нищо няма да ти се случи, ако ги слушаш.

Глория се обърна и с удивление видя зад себе си момиче, което весело му протегна ръка.

– Казвам се Кона. Аз съм послушница на всемогъщия гуру – усихна ѝ се то.

Кона хвана Глория за ръка и я отведе в друга, по-просторна пещера.

– Радвам се да те посрещна в света на щастието, сестра Сафи – радостно продължаваше Кона.

– Сафи? – възрази с удивление новодошлата. – Но аз се казвам Глория...

– Името ти е Сафи – прекъсна я Кона. – Новото ти име. Земните имена са твърде груби.

Глория видя върху корема на момичето татуирано цвете. Такива татуировки беше виждала и при хипитата.

Любопитството на Глория не убегна от очите на Кона.

– Това е лотос, цветето на щастието – с радост поясни тя. – Трябва да минеш през изпитанието, за да го заслужиш, преди да станеш монахиня на всемогъщия гуру.

– Изпитание? – прошепна Глория и почувства, че по тялото ѝ пролазиха мравки.

– Ще разбереш, че това е необходимо – продължаваше спокойно Кона. – Духът и мислите ти все още са тясно свързани със земните неща. Скоро ще ги забравиш и ще осъзнаеш, че няма нищо по-прекрасно от света на вечното щастие. Всички се радваме, че направи такова щедро пожертвование за нашия гуру.

Глория гръмко се разсмя.

– Пожертвование? Та те най-нахално ме измамиха!

Кона се усмихна с разбиране.

– При някои е необходимо принудително да бъдат отведени в света на вечното щастие, скъпа сестро – поясни тя. – Някога ще разбереш и това.

– А защо си гола? – попита Глория. – Може би в този вид доставяме удоволствие на гуру?

Кона отново се усмихна.

– В нашия свят има други ценности, сестро. Нищо не ни е нужно. Дрехи също. В нашия свят е забранено да имаш собственост. Никакви лични вещи. Само този, който не притежава нищо, може да бъде

допуснат в рая на вечното щастие.

– Къде е този рай? – прошепна Глория Стенфорд. – В ада или в света на духовете, и привиденията?

– Когато дойде време, гуру ще ти покаже пътя. – Кона беше в екстаз от щастие. – Но първо трябва да минеш изпитанието. След това ще станеш щастлива, ще забравиш всичко лошо и ще започнеш да молиш гуру да те изпрати в рая.

– Къде сме сега? Питам къде се намира тази пещера?

– Царството на гуру е навсякъде – отвърна Кона. – Нали не питаш къде се намира целият земен свят?

– А в нашия свят има ли мъже? – продължи Глория. – Видях някакви обръснати създания.

– Нашият свят не се населява от мъже. Само ние, девойките и жените, сме достойни за рая на вечното щастие. Тези с бръснатите глави са слуги на гуру – послушни изпълнители на неговите заповеди.

– А някой опитвал ли се е да избяга оттук? – усмихна се Глория.

Лицето на Кона потъмня.

– Тези, които са щастливи, не бягат оттук – увери я тя.

– А тези, които са нещастни?

– Отправят се в царството на вечната тъма.

Глория едва успя да потисне тръпките, които предизвикаха в нея тези думи.

– Аз те напускам, сестро – каза Кона. – Когато огладнееш, ще намериш до себе си овесена питка, мед и вода.

Глория сведе очи.

– И това ти наричаш рай, сестро – жлъчно произнесе тя.

– Мислиш за онова, което в земния свят наричат месо – досети се Кона. – При нас всеки си има животно, което може да убие и изяде. Учението на Молох ще те научи, че мирските проблеми нямат значение и трябва да бъдат забравени.

След тези думи Кона мълчаливо се отдалечи. Глория гледаше замислено след нея. Мисълта ѝ все още работеше. Можеше да анализира правилно казаното от Кона, значи не всичко беше загубено. Дали тази пещера се намираше в границите на света, в който бе живяла толкова кратко? Този свят беше така различен от земния. Тук всичко бе пропито със страх, а не със щастие. Страхът се излъчваше и от думите на Кона. Беше добре също, че ужасния Молох, който се наричаше гуру, не я бе подчинил на волята си. Успокоена от тази мисъл, Глория заспа.

* * *

Служителите в малкия отдел на Ню Скотланд Ард в Лондон прекарваха по-голямата част от времето си в четене на вестници. Вниманието им бе привлечено от малко произшествие, което не бе заинтересувало обществеността.

Сержант Ашли преглеждаше страниците на малкия вестник „Дейли Репортер“, когато погледът му беше привлечен от тлъстото заглавие „Загадъчната смърт на неизвестно момиче“. Това възбуди интереса му. Той започна да чете внимателно.

Когато свърши, Ашли се пресегна за ножиците, за да изреже статията, която бе предизвикала любопитството му. След като си отбеляза някои неща, той хукна към съседната стая, където работеше шефът му.

Инспектор Мак-Алисън, шефът на Ашли, имаше невероятен усет към необичайните неща. Смърщил чело, той внимателно прочете бележките. Джон Мак-Алисън беше едър мъж със студени сиви очи, които говореха за ума на своя притежател. След като постоя замислен известно време, инспекторът анализира прочетеното. Знаеше, че Ашли има нюх към необичайните неща и сега се убеди в това още веднъж. На пръв поглед не се беше случило нищо повече от съобщеното. Но след внимателно запознаване с материала, правеше впечатление, че върху корема на жертвата е бил татуиран лотос и че престъплението явно не е имало сексуален характер.

Сътрудниците, направили медицинската експертиза в Абердин, бяха дошли до извода, че убийството вероятно е извършено от хипи. Същност доказателства за това нямаше, което Мак-Алисън изясни с едно позвъняване на колегите от съседния отдел. Колегите му съобщиха също и последните думи на убитата, което още повече заинтересува Мак-Алисън.

„Губу или гуду“ – записа той в бележника си, а след това добави „раднипур или радимур“

– Сержант! – викна той през отворената врата.

– Да, сър – отзова се сержантът и се приближи към бюрото му.

Инспекторът му подаде листа с написаните думи.

– Говорят ли ви нещо това?

Ашли внимателно се вгледа.

– Нещо азиатско е – заключи той. – А може би индийско или пакистанско.

– Аз мисля, че е индийско – отбеляза шефът на отдела. – Както

например думата „гуру“?

– Гуру е духовен наставник, учител – реши да демонстрира блестящата си ерудиция сержантът.

– Правилно – потвърди Мак-Алисторъ.

– Вече знаем за някои гуру, шефе – продължи Ашли. – Тлъстият Буршен, например, и Харе Кришна, натрупал милиони благодарение на глупостта на своите ученици. И всичко това пред очите на властта.

– Напълно възможно е момичето да е било убито по заповед на някой гуру – измърмори инспекторът. – Смущава ме едно: до сега няма случай на смърт вследствие на убийство, организирано от тях.

– Може би при някои техни ритуали? – предположи сержант Ашли.

Джон Мак-Алисторъ повдигна рамене.

– В света на мистиката всичко е възможно. Мисля, че трябва да се заемем с този случай. Ще се поровим в архивите. Възможно е подобно нещо да се е случвало и по-рано в в Балморал.

– А какво ли пък е „радимур или раднипур“? – запита се сержантът, докато излизаше от кабинета.

– Ще питаме за в отдела за международни отношения – каза Мак-Алисторъ, стана от бюрото и тръгна след своя помощник.

Фактът, че до 1947 година Индия е била английска колония, даваше надежда, че втората дума може да бъде разгадана, стига човек да се порови в архивите.

След един час, който прекара в архивите, Мак-Алисторъ вече знаеше, че става дума за гуру от Джаднипур, за когото се е знаело, още когато англичаните са били в Индия. В интерес на истината напоследък нищо не се беше чувало за него. Възможно е да има приемник, мислеше си инспекторът. Неочаквано от архивите изскочи Ашли. Държеше в ръката си папка с документи.

– Почти нищо, сър – каза той и прелисти страниците на документа. – В Кретл, където е било убито момичето, от известно време се носят слухове. Преди две години някой си Мак-Килърн като че ли е бил замесен при изчезването на една жена. Колегите са ходили там, но не са открили нищо конкретно!

Инспектор Мак-Алисторъ погледна с благодарност събеседника си.

– Къде живее този тип? – попита той.

– Имението му се нарича Девилз Лодж и е по средата на пътя между Кретл и Балморал.

Мак-Алисторъ кимна.

– Чувал съм нещо за Кретл – спомни си той. – Кажете да ми

резервират място в местния хотел и ми купете билет за Абердин. Ще пътувам утре, с първия рейс.

* * *

Беше вече следобед, когато самолетът от Лондон се приземи на летището в Абердин. Служебната кола на местната полиция посрещна Мак-Алистър още на пистата.

Инспектор Уайтл предложи на госта си чай със сандвичи и го почерпи с цигара. След това го запозна с хода на делото, като му подаде папката с документите. Мак-Алистър ги прегледа набързо.

– Успяхте ли да разберете коя е убитата? – замислено попита той.

– Скоро ще имаме снимката ѝ, както и отпечатъците от пръстите ѝ – отвърна Уайтл. – До сега не разполагам с никаква достоверна информация.

– Чували ли сте някога за гуру от Джайдпур, Уайтл? – вдигна поглед към него Джон Мак-Алистър.

– Ха, вие сте се сетили какво означават думите – ухили се Уайтл. – Поздравявам ви! За съжаление чувам това име за първи път. Какво смятате да предприемете?

– Тук съм, за да науча истината – поясни сътрудникът от Скотланд Ярд.

– Значи ли това, че е замесен и гуру?

Мак-Алистър сви рамене.

– И аз не знам още – отговори той. – Осланям се на чувството си, а то все още не ме е подвеждало нито веднъж.

Шотландският му колега още имаше мляко по устата си.

– Често съм чувал за вас, мистър Мак-Алистър. Вие сте инспектор от спецотдела свръхестествени явления, нали? – попита той и широко се усмихна.

– Още сте ходили прав под масата, когато аз вече съм работел в полицията – промърмори гостът.

– Не се сърдете – извини се Уайтл. – Добре, смятате ли, че в този случай е замесена нечиста сила?

Инспекторът отново сви рамене.

– Дали са замесени привидения или нещо друго, ще видим – оmekна той. – Ще ви потърся, ако имам нужда от вашата помощ.

Сътрудникът на Скотланд Ярд седна в колата си и се отправи към Кретл – мястото, където се бяха разиграли тези странни събития. Чувствата на Мак-Алистър не го подведе и този път. Беше попаднал на вярна

следа...

Загрижена за бъдещето си, Глория Стенфорд седеше в малката пещера. Отпи малко студена вода и без никакъв апетит хапна от овесената питка. Отново и отново премисляше думите на Кона за изгнанието, което я очакваше, след като бъде посветена от гуру. Глория мислеше за ужасяващите церемонии, които напоследък се извършваха все по-често и по-често и бяха една от друга по-страшни.

Потръпна. Как можеше да забрави мислите и чувствата, които представляваха живота ѝ, за да разбере изведнъж, че има само един свят на радостта?

Пред погледа и изникна образът на дебелия Молох. Как можеше Кона да вижда в него всемогъщ повелител и бог? Или са завладели спомените и мислите ѝ?

Сепна се от лекия шум, идващ от входа на пещерата. Видя очертанията на слаба, стройна фигура, която се пропълзя като змия към нея.

– Ш-шт, не се плаши – дочу тя нечий шепот.

Сърцето ѝ се смъкна в петите, докато фигурата се промъкваше все по-близо. Накрая усети топлата кожа на момичето.

– Коя си ти? – прошепна Глория.

– Побъркана като тебе – прозвуча отговор.

– Побъркана?

– Как можа да повярваш на думите на монасите, които ти обещаваха рая и те домъкнаха в пещерата на ужасния Молох?

– Нищо не разбирам – измърмори Глория. – Никой не ме е излъгал. Похитиха ме по някакъв мистичен начин. Не съм дошла тук доброволно.

– Виж ти – чу се в отговор, – значи твоята история е същата като на Бренда Шорт, на която тук дадоха името Локи.

„Бренда Шорт“ – мислеше Глория. Някъде бе срещала това име, в някакъв вестник.

– Локи, тоест Бренда, наследила от баща си ценна колекция картини – самата тя ни каза – продължи момичето. – Тя обявила картините за продажба и бедследно изчезнала от лицето на земята. Приземила се тук. Без картини и без пари.

Глория горчиво се усмихна.

– Моята история доста прилича на тази – прошепна тя. – Само че, точно обратното – Молох и помощниците му не обърнаха внимание на състоянието ми, но ми обещаха рая.

– Който ще завърши в ада – тихо каза момичето. – Между другото,

аз се казвам Карла Престон, прякорът ми е Пина.

– Карла Престон, възможно ли е да съм те виждала по телевизията? – попита Глория.

– Да. Карла, знаменитата поп-звезда в леговището на Молох от Балморал, както го наричам – продължи тя.

– Как се оказа тук?

– Защото съвсем бях превъртяла – призна си момичето. – благодарение на двама мои познати попаднах случайно на сбирката на една индийска секта. Думите на проповедника ме впечатлиха. Той ме убеди, че мога да бъда щастлива, само ако се откажа от това, което имам. По-късно един привърженик на Кришна ме покани на молитвите им. Там ми замаяха главата, натъпкаха ме с наркотик и ме доведоха до такова състояние, че завещах всичко на гуру. Хвърлих на вятъра и сметката си в банката, и спортния си автомобил.

– А как стоят нещата при другите момичета? – поинтересува се Глория.

– Както при нас – прошепна Карла Престон. – Но най-ужасното е, че почти всички вярват на предсказанията на Молох и желаят доброволно да се принесат в жертва, за да отидат по-скоро в рая.

– Защо дойде при мен? Защо ми разказваш всичко това?

– Подслушах разговора ти с Кана, тая фанатичка – обясни бившата певица. – Стори ми се, че не искаш да се предаваш. Аз също се съпротивлявах, когато дойдох на себе си. Не трябва да ставаш като другите и да приемаш за евангелие всичко, казано от Молох.

Глория Стенфорд кимна.

– Ще се помъча да запазя съзнанието си ясно – каза тя, въпреки че никак не беше сигурно как ще успее. Един въпрос постоянно се въртеше в мисълта ѝ: – Как изгонват духа, Карла?

– Точно за това дойдох, да те предупредя – прошепна певицата и Глория усети как до нея Карла започна да трепери. – Това е странна церемония, при която с всички сили се мъчат да отпратят духа ти в друго царство. Прави като мен, движи се бързо и колкото можеш поестествено!

Карла замря, доловила леките стъпки на боси нозе.

– Трябва да изчезвам – прошепна тя и се запромъква внимателно към изхода на пещерата.

Стъпките отминаха, а след секунда изчезна и момичето.

Глория Стенфорд нямаше понятие колко време е прекарала тук. Бе загубила чувството си за време в мрака, сред пълната тишина. Страхът ѝ

намаля, но не и опасенията. Никой от приятелите ѝ не знаеше, че е тръгнала за Шотландия. Все някога щяха да разберат, че я няма, но можеше да помислят, че е напуснала страната, както се бе случвало и друг път. Щеше ли изобщо да я търси някой?

Вече беше тъмно, когато инспектор Джон Мак-Алистор пристигна в Кретл и спря пред „Скокливото куче“. Той излезе от колата с малък куфар в ръце и влезе в препълнения ресторант на хотела. За него, разбира се, се намери свободна стая и съвсем между другото той спомена, че е дописник на един южен вестник. Нима на някой можеше да му хрумне, че той се интересува от свръхестествени явления?

Благодарение на Уайтл разполагаше с описание на свидетелите. Дърводелецът Клиф Богарт не беше сред посетителите на ресторанта. Искаше да говори първо с него и затова се отправи към работилницата му. Дърводелецът правеше ковчег.

– С какво мога да ви услужа? – учудено попита Богарт, когато видя непознатия.

– Мак-Алистор – представи се инспекторът. – Работа за един вестник и ми казаха, че вие сте главният свидетел на онова ужасно убийство, което стана преди три дни.

Клиф смутено махна с ръка.

– Главен свидетел е твърде преувеличено, мистър Алистор – каза той. – Просто бях първият, който се оказа там. Трябва да ви кажа, че беше ужасно. Убиецът ѝ преряза гърлото.

– Казват, че е нямало сексуално насилие – подхвърли Джон Мак-Алистор.

– Отначало всички си мислехме обратното – възрази Богарт. – Все пак тази история е доста неясна.

Мак-Алистор кимна.

– Казват, че жертвата е имала татуировка – някакво цвете на корема. Да не е била хипи?

– Изобщо не видях.

– А видяхте ли убиеца?

– За съжаление само в гръб, и то за една-две секунди – отвърна Богарт. – Огромен гол тип с лъснат череп. Интересно, кой бяга посред нощ в такъв вид. Доколкото знам, тези, които изнасилват, не се събличат, когато... е, разбирате какво искам да кажа.

– И аз нямам понятие – каза инспекторът. – А след това нищо особено ли не стана? – продължи да разпитва той.

Богарт сви рамене и се почеса по врата.

– Какво може да стане?

– Чуваше се, че изчезвали безследно хора. Казват, че полицията се заела с това, но нищо не направила.

Клиф Богарт облиза устни.

– От приказки ми пресъхна устата – хитро се усмихна той. – Може ли да продължим в „Кучето“, наблизно е.

– Добра идея – отвърна инспекторът и си помисли, че две-три хубави глътки ще го направят още по-разговорлив.

След десет минути двамата седяха на масата в ъгъла, удостоени с любопитните погледи на посетителите и собственика. Пред тях бяха поставени две чаши, пълни с уиски. Богарт отпи голяма глътка и очите му се притвориха от удоволствие.

– Работата е там, че тук се случи нещо интересно – разприказва се той. Беше в четвъртък, един ден преди убийството на момичето. Барт, притежателят на хотела, смята, че историята не струва човек да се занимава с това.

– Какво, да не е изчезнал някой?

– Е, не е изключено да е така – продължи Богарт. – При него беше отседнала една лейди. Беше богата, ще знаете. През нощта изчезна от стаята си, но имаше оставени пари за сметката и бележка, че трябвало спешно да замине. Не е ли странно?

– Може би – каза Мак-Алисън. – Коя беше тази жена?

– Нямам понятие. Мога само да кажа, че имаше пари. Това си личеше веднага. И колата ѝ беше скъпа.

– Има хора, на които нощно време им хрумват разни шантави идеи – обади се инспекторът.

– Абе, така е – съгласи се Клиф Богарт. – Но все пак тук нещо не е наред. А когато в петък се появи и куцият Дориан...

– Куцият Дориан? – прекъсна го Мак-Алисън.

– Дориан Мак-Килърн – обясни дърводелецът. – Той има старо име, Девилз Лодж, и цял куп дългове, както казват. Всеки петък идва в селото и влиза в банката, а след това закуцуква обратно към развалините си. Никой не е наясно какво прави там.

– Има ли нещо общо между жената, която си е заминала, и Дориан? – попита инспекторът.

Богарт отпи още една глътка и поклати галава.

– Не виждам нищо общо – отговори той. – Но това не ми харесва.

– А що за човек е този Мак-Килърн? И защо го свързвате с изчезналата?

Богарт така и можа да даде смислен отговор, но детективът се обезпокои.

– Впрочем, спомних си номера на колата ѝ – изведнъж каза дърводелецът. Извади намачкан лист от джоба си и го подаде на инспектора. – Може би ще ви послужи. Мак-Алистър разгледа цифрите и знаците. Веднага разбра, че колата е регистрирана скоро – едва тази година.

– Били ли сте някога в Девилз Лодж, мистър Богарт?

Дърводелецът кимна.

– Преди три години ходих до там и разрових един гроб. – Богарт се наведе напред. – На никого не съм казвал това, за да не ми се смеят, но чух странни звуци и пеене. Идваха сякаш изпод земята.

– Да не сте чули някое радио? – попита инспекторът.

– И това е възможно, защо не – съгласи се Богарт, но все едно, Девилз лодж е тайнствено място. Веднъж видях камионетка – като тази на банката, дето возят парите в нея. Бронирана, с двама охранители. Беше на пътя в Девилз Лодж. Какво прави там такава кола, питам ви?

– Може би Мак-Килърн търгува с ценности – предположи инспекторът.

– Да, ценности, които той и неговите приятелчета вземат от жертвите си – изръмжа Богарт.

– Имате ли доказателства?

– За съжаление нямам – Клиф Богарт пресуши чашата си.

Инспекторът поприказва още малко с дърводелеца и се прибра в стаята си, но не легна. Той се настани до прозореца, и вторачен в тъмнината, анализира целия разговор. Разбираше, че много от нещата, които сподели с него Богарт, се обикновени клюки. Но някои от твърденията му трябваше да се проверят. Малко след като изпуши последната цигара от кутията, той взе решение. Щеше да си тръгне още призори, за да подходи към тази история от другата ѝ страна. Не беше необходимо да предизвиква ненужни подозрения в Кретл.

* * *

В десет часа сутринта Мак-Алистър вече седеше в кабинета на своя колега Уайтл. Следствието бе напреднало и вече се знаеше самоличността на убитото момиче – Сюсън Лоусън от Ливерпул. Беше изчезнала преди девет месеца, след като спечелила от лотария голяма сума, с която заминала за Лондон. Там следите ѝ се губеха. При разследването се разбра, че е изтеглила всички пари от сметката си в банката.

– Повече от двадесет хиляди фунта – обясни инспектор Уайтл. –

Доста трябва да се поизпоти човек, за да ги спечели.

Скоро пристигна телекс от Лондон. Намръщен, Мак-Алисън прочете телеграмата.

– Колата, с която е отпътувала онази жена, принадлежи на Глория Стенфорд от Оксфорд. Колекционира картини, състоянието ѝ възлиза на милиони, получени от наследство.

Инспектор Уайтл нададе тънък вой.

– Още едно богато момиче – изпъшка той. Кой знае къде се е дянала!

– Портиерът каза, че миналия четвъртък е отпътувала с колата си и повече никой не я е виждал.

Подчинявайки се на чувството си, Джон Мак-Алисън набра номера на кантората си в Скотланд Ярд. Сержант Ашли вдигна слушалката веднага.

– Проучете в кои банки е държала парите си мис Глория Стенфорд – каза инспекторът и обявете, че се започва издирване – на нея и на колата ѝ.

– Слушам, сър – прозвуча отговорът. – Кога ще се върната в Лондон?

– Зависи от хода на следствието – отвърна Мак-Алисън.

Той постави слушалката и започна да наблюдава Уайтл, който също провеждаше телефонен разговор и си водеше бележки. Видът му напомняше ловно куче.

Когато най-после приключи, Уайтл хвърли тържествуващ поглед към колегата си.

– Говорих с главния отдел на банка Крофт – съобщи той.

– Неин ли е филиалът в Кретл?

Уайтл кимна.

– Какзват, че... – започна той. – Какво мислите, че е правил Дориан Мак-Килърн миналия петък в банката?

– Осребрявал е фунтови асигнации.

– Много интересно – заяви Уайтл. – Представил чек за осемстотин хиляди фунта стерлинга и е поискал да ги приведат към сметката му в лондонската банка Бърклей. Какво ще кажете?

– Чекът е бил подписан от Глория Стенфорд, нали? – въздъхна Мак-Алисън.

– Точно така.

– Това означава, че мис Стенфорд е тръгнала през нощта към Девилз Лодж – разсъждаваше на глас инспекторът.

– За да занесе чек на Мак-Килърн? – инспектор Уайтл поклати глава. – Можело е да го направи и сутринта.

– Можело е – съгласи се Мак-Алистор. – Едно е ясно – имали са уговорка за някаква сделка и тя е платила с чек. Среднощното ѝ отпътуване от „Скокливото куче“ може да се обясни с различни причини.

– Тогава трябва да поставим под наблюдение Дориан Мак-Килърн – предложи Уайтл.

– Точно сега не бива да го правим – възрази детективът. – Мак-Килърн веднага ще потвърди факта, че са сключили сделка, но ще каже, че не би могъл да знае къде се е дянала тази жена. И ако съвестта му не е чиста, ще направи всичко необходимо, за да се застрахова.

– Но как смятате тогава да го разобличите? – учуди се Уайтл.

– Чрез нападение в гръб.

Половин час след това телефонът звънна. Сержант Ашли съобщи:

– Мис Стенфорд е имала сметки в три различни банки, сър. Използвах адвокат и благодарение на него разбрах, че от едната сметка са изтеглени осемстотин фунта стерлинги, които са приведени на сметка в лондонската банка Бърклей. Сметката е на един търговец на художествени произведения – Мак-Килърн.

– О'кей. Установете какви са постъпленията му за тази година и от къде са дошли – каза Мак-Алистор.

– Асно, сър – отвърна Ашли. – Преди минута се обадих на инспектор Хаулей от Оксфорд. Той е претърсил целия дом на мис Стенфорд, но не е намерил нищо, от което да се разбере сегашното ѝ местопребиваване. Вместо това е открил друго. В специализирано списание за старинна живопис е видял обява, подчертана с молив. Била от името на някой си Гибс от Лондон, който действал по поръчка на клиент и предлагал за продан три картини от старинни майстори.

– Прекрасно – прецени Мак-Алистор.

– Не чак толкова – възрази сержантът. Този Гибс наел за няколко дни солиден офис в Сити, но миналата сряда изчезнал безследно.

– Въпреки всичко съобщението е изключително важно – каза инспекторът от Скотланд Ярд. – Във вторник или сряда Глория Стенфорд е била при Гибс. В четвъртък е тръгнала за Кретл и в петък сутринта е попълнила чека. От тогава е изчезнала безследно. Нещата стават все по-ясни.

– Прав сте, сър – отбеляза сержантът. – Но позволете ми да кажа, че това дело няма нищо общо с нашия отдел.

– Имате право, сержант – сухо отвърна инспекторът. – Веднага

щом стане ясно, че Глория Стенфорд е жертва на обикновено престъпление, ще предадем нещата в ръцете на колегите от съответния отдел. Но докато не се уверя, че зад всичко това не стои гуру от Джаднипур, ще продължаваме да работим.

– Слушам, сър – каза Ашли.

– Сержант Габи О'Конърс върна ли се от Портмунд? – попита Мак-Алистър.

– Преди час.

– Искам да говоря с него – каза шефът на отдела за привидения и се приготви за дълъг разговор с момичето, което се казваше сержант О'Конърс.

* * *

Глория Стенфорд спеше неспокойно. Беше преметнала кожата, на която лежеше, върху тялото си – не можеше да свикне със студа в пещерата. Отвреме навреме се събуждаше и с ужас си мислеше за това, което я чакаше. Нима Молох и безмилостните му слуги бяха в състояние да заличат съзнанието ѝ? Всичко в нея въставаше срещу това. Спомни си за певицата Карла Престон. Момичето беше имало намерение да я предупреди за нещо, но на входа се бе появила фигурата на единия от бръснатите. Чу отвън страшния удар на гонга и с ужас се извърна, затваряйки очи.

„Какво може да значи това?“ – помисли си уплашено. Надигна се от кожата, обзета от ужас, и погледна към голямата пещера, която се осветяваше от множество факли. По пода пълзяха голи тела, които заставаха на колене пред трона и жълтия камък.

Кона, която се бе опитала да ѝ представи света на гуру в най-хубави краски, се показа на входа.

– Ела с мен, Сафи – обърна се тя към Глория с новото ѝ име. – Сега ще се появи нашия бог, за да види своите робини.

Глория си спомни думите на Карла. Трябваше бързо да се приобщи, за да не буди подозрение. Когато се вдигна и тръгна след Кона, цялото тяло я болеше. Видя разсъблечени девойки, които със сведени глави се бяха наредили в полукръг пред трона – застанали на колене, те мълвяха неразбираеми думи на някакъв непознат език. Кона въведе Глория в полукръга и ѝ даде знак, че също трябва да коленичи.

Разнесе се втори, по-приглушен удар на гонга, който накара Глория да изтръпне. Почувства, че Кона я хвана за ръка. Пръстите ѝ трепереха. Виждаше се, че Кона е предана изцяло на Молох – и с тялото, и с

душата си. В този момент девойките подхванаха монотонна мелодия.

Глория усети как се вледенява. Четирима слуги с бръснати глави внесоха златна носилка, на която седеше Молох. Те се заизкачваха по стъпалата нагоре към трона.

Глория искаше да отклони погледа си от Молох, но не можеше. От глъстата фигура се излъчваше огромна хипнотична сила. В нея се надигна чувство на отвращение и ужас, което ѝ беше трудно да потиска. Дишаше тежко и с окаменяло лице наблюдаваше как четиримата мускулести мъже издигаха Молох към трона. „Нима няма крака и не може да се изкачи сам?“ – мислеше си тя. Прозвуча третият удар на гонга. Ехото му закърня из огромната пещера.

Четиримата слуги се привиха и заеха своето място до гуру, който вече седеше на трона. Погледът му се насочи към коленичилите девойки. „Нима това е живо същество?“ – питаше се Глория. – „Тече ли кръв в него, има ли сърце?“ Гуру затвори очи.

– Сега той чете мислите ни – прошепна Кона. – Вижда в душите ни и проверява истинска ли е любовта ни към него.

– „Глупави измишльотини – помисли си Глория – или наистина глъстият Молох е проявление на дух, който се материализира пред очите ни?“

Песента секна. В пещерата се възцари тишина. Миризмата на димящите ароматни пръчки и пречеше да мисли. Глория Стенфорд се бореше с тишината. Потръпна, когато Молох заговори.

– Приветствам идването на новата вяръваща сред нас – чу тя глас на евнух. – Давам ти името Сафи, което значи щедра.

Младата англичанка гледаше дебелия Молох с широко отворени очи. Беше уверена, че той говори, без да разтваря устните си.

– Поклони се на нашия гуру – прошепна Кона. – Моли го да те просвети и отведе в рая на вечното щастие.

Цялото същество на Глория се бунтуваше срещу това.

– Няма да се кланям на същество, което няма нищо общо с моя свят – чуваше собствените си думи и сама не разбираше как се осмелява. – Аз се казвам Глория Стенфорд и...

Забеляза предупредителния и умоляващ поглед на Карла Престон, която бе коленичила наблизо. Но вече беше късно.

– Ти, Сафи си недостойна – дочу тя. – Осмеляваш се да възразяваш на бога на щастieto!

– Никого не съм молила да ме доведе тук – каза Глория. – Бях похитена.

– Мълчи! – прекъснах я. – Твоето съзнание още е раздвоено, но ти доброволно ще отдадеш на гуру своето аз. Още не го осъзнаваш. Земната ти мисъл се съпротивлява, но скоро ще разбереш, че имаш само една цел: да служиш на гуру и да се подготвиш за вечното щастие!

Глория осъзна, че не говореше Молох. От всички краища на тъмната пещера се носеха гласове.

– Да подготвим неверниците за изгонване на духа – изпищя Молох. – После тя сама ще разбере какво е щастие и къде да го търси.

„Изгонване“ – мярна се в съзнанието ѝ. Какво ли ѝ предстоеше?

Тя бързо потърси с очи Карла Престън, която гледаше към нея и продължаваше да движи устни, произнасяйки непознатите думи.

Кона се надигна. Ръката ѝ обхвана раменете на Глория. Гледаше с втрещени очи тази белолика жена, която дръзваше да не се подчинява на гуру.

– Опомни се Сафи – прошепна Кона. – Става дума за твоето щастие. Учението на гуру ще осветли пътя ти. Не знаеш колко те обичаме!

Глория сви устни. Разбра, че е отишла твърде далеч и е забравила за предпазливостта.

– Сигурно си права – каза тя. – Но за мен всичко това е ново и необичайно. Все още не искам да направя тази крачка, която ще ме отклони от щастieto. Дайте ми време, сетри мои.

– Гуру иска да се обърнеш към него и да се помолиш да ти прости – прошепна Кона.

– Да ми прости? За какво?

– Помисли за изгонването на духа – обясни Кона. – Моли го да се съгласи само на първата степен от изгонването.

Глория Стенфорд се изплаши. Значи имаше различни начини на изгонване на духа. С обезумял поглед тя се обърна към тлъстия Молох, който седеше неподвижен върху златния трон и я гледаше.

– Моят дух все още не се е отърсил от всички впечатления – започна тя едва чуто. Дарих ти голяма част от състоянието си, без да го съзнавам, ще ти служа...

Резкият глас, който, както ѝ се стори, се разнесе от всички страни, я ужаси.

– Ти не вярваш в това, което казваш, Сафи! – прокълкна пещерата. – Говориш така, само за да бъдеш подложена на по-малко изпитание.

– Гуру не вярва на думите ти, защото твоята душа не е обърната към него и мислите ти не са в този свят.

Глория усети, че коленете ѝ треперят. Струваше ѝ се, че всеки миг

ще загуби съзнание. Погледът ѝ се спря върху дебелите устни на гуру. Движеха се едва забележимо. Изведнъж гласът на евнуха се разнесе отново.

– Пригответи се за прогонване втора степен, Сафи – каза той. – Когато всичко остане зад теб, очите ти ще се отворят широко за света на вечното щастие. Твоите сестри ще ти помогнат да влезеш в тоя рай.

Глория Стенфорд трепереше от ужас. Какво значеше втора степен?

– След това ще се чувстваш свободна – дочу тя гласа на Кона. – Ще забравиш за стария, грозен свят и ще го оставиш далече назад.

Двама мъже с бръснати глави се приближиха към Глория и я хванаха за ръцете. Без никакво усилие те я понесоха към жертвения камък. Страхът и срамът я завладяха напълно. Усещаше, че всички погледи са приковани в голото ѝ тяло. Почувства се още по-унизена, когато я хвърлиха върху студения камък и завързаха ръцете и краката ѝ. Прилошаваше ѝ от мириса на засъхнала кръв, петната от която ясно личаха. Глория искаше да извика, но гласът ѝ отказваше да се подчини. Спомни си за съвета на Карла Престон. Може би щеше да ѝ помогне.

Внезапно някъде отгоре над нея се спусна жълтеникав облак. От него се показва лицето на Молох, и започна да се приближава. Глория видя уголемени очи, които я гледаха, без да мигат. Усещаше, че от тях се излъчва сила, която прониква в съзнанието ѝ. Носеше се някаква музика. Почувства нечии ръце, които докоснаха тялото ѝ. Те погалиха гърдите ѝ и запълзяха надолу.

Краищата на пръстите се притиснаха към ерогенните зони.

– За какво мислиш сега? – дочу тя приятен глас.

Усещаше ласките и разбра въпроса.

– Мисля за любовта – каза тя. – За голямата духовна любов, която не съществува на земята.

Ръцете започнаха да се движат по-бързо. Глория се опитваше да не се поддава. С широко отворени очи тя гледаше в лицето на Молох. Но странно, той вече не беше дебел и отвратителен. Голото му тяло беше толкова голямо и така близко. Различаваше всяка част от фигурата, която бавно се свеждаше над нея.

Замайващият аромат ставаше все по-силен. Глория усети как изчезва и последното ѝ съпротивление.

– За какво мислиш, Сафи? – каза мекият глас.

Разсъблеченото тяло се приближаваше все повече и повече. Ръцете, които я опипваха, изчезнаха. Заля я ледена вълна, когато почувства че тялото на гуру се докосва до нея.

– Не искам мъже... Ненавиждам мъжете! Само духът ми се нуждае от любов!

Все още не беше загубила контрола върху съзнанието си. През цялото време мислеше за думите на Кона. Това беше женски свят, в който нямаше място за мъже.

– Остави ме на мира. Ненавиждам плътта ти.

С облекчение видя, че голото мъжко тяло се отдалечава.

– Защо ненавиждаш мъжете, Сафи? – чу тя след това. Никак не можеше да си обясни откъде идва гласът. – Нима никога не си изпитвала наслада от плътската любов? Това е най-хубавото, което може да иска една млада жена. Вземи тази любов, не я отхвърляй.

Глория събра всичките си сили и се опита да се концентрира, за да може да отговори правилно, без да издаде истинските си чувства. Отново видя през облака как голото мъжко тяло се приближава и се свежда над нея.

– Не искам – прошепна тя. – Остави ме най-после на мира, искам любовта на всеки от вас, искам да ви обичам. Какво можеш да ми дадеш? Минута удоволствие, от което остава горчив привкус.

Учуди се от бързината, с която устните ѝ произнесоха тези думи. Не я ли бяха принудили да ги каже? Голото тяло се разтвори в мъгливия облак и прие отново вида, който имаше тялото на гуру. Черните му очи я гледаха, без да мигат.

– Ти се нуждаеш от духовната любов на всички свои сестри? – проникна глас в съзнанието ѝ. – Ще я получиш.

Гласът млъкна. Върху Глория се спусна розов облак, който обгърна тялото ѝ като наметало. Отново изтръпна, защото почувства върху себе си топлината на две призрачни ръце. Пред нея се появи отвратителна старица. Тя се усмихваше. През долната ѝ устна стърчаха като на вампир дълги, жълти, кучешки зъби. От облака се показа отпуснатото тяло и се приближи към нея.

– Искаш ли моята любов, сестричке? – разнесе се от отвратителната уста на жената. – Мога да ти я дам.

– Тялото ми не иска плътска любов, стремя се само към духовната! Искам любовта и щастието, които може да ни даде само гуру!

Страшното лице изчезна с демоничен кикот. Месестото тяло се разтвори в облака и женските ръце престанаха да докосват кожата ѝ.

След няколко минути Глория отново гледаше в лицето на Молох.

– Отказваш се от любовта на нашата най-старша сестра? – изхриптя гласът. – Тя е като теб и всички останали тук. Тя те иска.

Глория започна да стене. Разбираше, че мислите ѝ бяха насочвани в исканото от гуру направление, но нищо не можеше да направи. Силата на Молох имаше надмощие над волята ѝ.

– Готова съм да подчиня волята си на твоята, велики гуру – прошепна тя.

Черните очи на Молох се уголемиха. Изглеждаха като бездънни кръгли езера.

– Готова ли си да изтърпиш болка заради мен, Сафи? – отново прозвуча тънкият глас.

Да, готова съм – потвърди Глория Стенфорд.

Ръцете на гуру се стрелнаха от облака като светкавици към лицето ѝ. От пръстите им засвяткаха огнени мълнии, които разтърсиха цялото ѝ тяло. Сякаш през нея минаваше електрически ток. Изпитваше болка с всеки свой нерв. Тялото ѝ се отпусна върху жертвения камък.

Искаше да затвори очи, но не можеше. Невидимата сила отслабваше съпротивлението ѝ и го правеше все по-слабо.

– Готова ли си да ми служиш и да отидеш в рая на вечното щастие? – чу тя следващия въпрос. – Готова съм...

– Готова ли си да се откажеш от всичко, което те свързва с предишния живот?! – гласът звучеше като удар на чук.

– Не искам нищо друго освен любовта ти! – извика Глория, чийто дух все още беше в подчинение на другия. – Ще ти дам всичко, което имам.

В този момент почувства, че ръцете ѝ са свободни.

– Стани, Сафи! – чу Глория Стенфорд. – Още една крачка и след заключителната церемония ще бъдеш една от нас.

Глория бавно пристъпваше. Босите ѝ пети докосваха пода, но ѝ се струваше, че все още се намира в облака. Мъглата се разсея и тя видя пред себе си другите девойки, които, наредени в кръг, бяха присъствали на церемонията с наведени глави.

Кона изтича към нея.

– Щастлива съм, че стана една от нас – прошепна тя и се притисна към новата си сестра. – Великият гуру избра мен, аз ще те заведа на заключителната церемония, която ще те отдели завинаги от предишния ти живот.

Глория Стенфорд кимна. Все още можеше да мисли нормално. Пред очите ѝ като привидения се мяркаха фигури – дебели мазна жена с вампирски зъби и силният мъж, чиито намерения бяха еднозначни, както личеше от начина, по който опипваше съкровените части на

тялото ѝ. Отново и отново виждаше очите на гуру, на когото обеща до се откаже от предишния си живот. Наистина ли го направи сама или беше под влиянието му?

В този момент все още не можеше да си даде сметка.

Дочу се ударът на гонга, понесе се песен и докато Кона я водеше към една малка пещера, тя чуваше думите на песента – непонятни, изричани на някакъв странен език. – Седни до мен – каза Кона и я прегърна през рамо. – Ти си една от нас и аз те поздравявам, че съумя да се противопоставиш на съблазните. Великият гуру се отнесе милостиво с теб, защото видя, че си готова да забравиш за всичко, което те свързва с предишния живот.

Глория кимна. Кона издърпа напред ниска маса, взе от нея съд с тъмночервена течност и го поднесе към новата си приятелка.

– Пий от свещеното вино на нашия божествен гуру – каза тържествено тя. – То ще те дари с доброта и мъдрост и ще ти помогне да разбереш какво е вечното щастие.

Без изобщо да се съпротивява, Глория пое съда с две ръце и отпи. Виното беше освежаващо и приятно на вкус. Обхвана я топло опиянение, което повдигна духа ѝ и я изпълни с радост. Изцяло я завладя чувство за щастие и я накара да забрави напълно къде се намира. Когато върна празната чаша на Кона, младата англичанка се усмихваше радостно.

– Виждам живота си по съвсем друг начин – обясни тя. – Какво се случи? Защо ми се струва, че всичко, което е било преди, е някакъв глупав сън?

– Това е дар от нашия гуру, който проясни съзнанието ти – отвърна засмяно Кона. – Сега ти принадлежиш на всемогъщия гуру.

Кона държеше в ръце кожена папка, която остави върху масата. В нея имаше свитък, който плавно се разгъна.

– Подпиши това. Така ти ще заявиш пред гуру, че искаш да се отпавиш към света на вечното щастие, за да докажеш верността си към него.

Без да мисли, Глория подписа документа.

– Може ли още малко от това вино? – попита тя.

– Колкото пожелаеш.

Кона се засмя, когато постави свитъка отново в папката.

– Оставям те сама, Сафи. Време е да помислиш за рая на вечното щастие, който те очаква.

* * *

Инспектор Джон Мак-Алисън превърна Абердин в свой щаб, където прекарваше по цял ден. Инспектор Уайтл му изпрати две момчета, които старателно му помагаша да работи по списъка с имената на всички, свързани по някакъв начин с Мак-Килън.

Бяха включени петнадесет жени и момичета и списъкът старателно бе проверен.

Телефонът и телекът не спираха да работят нито за минута, от всички краища на страната пристигаха съобщения за безследно изчезналите петнадесет жени и момичета, чиито сметки в банките възлизаха на милиони.

Накрая се получи първият резултат. Всички изчезнали нямаха роднини. Всички бяха под тридесет години. Най-интересното се оказа, че четири от тях са били забелязани за последен път в графството Абердин.

Глория Стенфорд беше последна в списъка от изчезнали.

Всичките тези слухове, разпространявани в Кретл, имаха някакво основание... На следващата сутрин позвъниха на Мак-Алисън по телефона. Информацията, която получи, имаше ефектът на избухнала бомба. Директорът на банката, където Глория държеше парите си, му съобщи с развълнуван глас, че преди половин час пристигнало нареждане от мис Стенфорд за привеждане на вноската ѝ.

– Какви ги приказвате? – настръхна инспекторът. – От коя дата беше нареждането? Къде е подписано? А подписът не е ли подправен?

Подписано е вчера, издадено е в Оксфорд, а подписът е толкова истински, колкото и кралската корона.

– Каква сума трябваше да приведете?

– Мис Стенфорд изтегля всичките си пари. Наредила е да бъдат приведени в банката ѝ в Швейцария.

– Не можете ли да отложите изплащането?

– Това е изключено – прозвуча отговорът. – Как си мислите, когато клиентът изтегля пари, искането му незабавно трябва да се уважи. Още повече, че...

– Още повече, че се провежда разследване на углавно престъпление – прекъсна го инспекторът. – Сигурно ви е известно, че не знаем къде е сега мис Стенфорд. Имаме всички основания да смятаме, че е отвлечена. Ще помоля кралския прокурор да наложи заповед на банковата ѝ сметка. С това, сър, отговорността от вас ще бъде снета.

– Добре – изпъшка директорът на банката. – А какво да правя, ако

тя самата се появи лично?

– Казах ви вече, че тогава аз ще отговарям за последствията.

След като постави слушалката, Мак-Алисън телеграфира на свой колега и го помоли да му съдейства пред кралската прокуратура за налагането на запор върху сметката на Глория Стенфорд.

След час избухна и втората бомба. На телефона беше негов колега от Оксфорд. Управителят на мис Стенфорд му позвънил и развълнувано обяснил как пристигнали експерти за оценка на имението ѝ. Показали документ, подписан лично от нея, в който черно на бяло се казвало, че всичко трябва да бъде оценено и продадено на търг.

– Как се е появил този документ? – поинтересува се Мак-Алисън.

– Мис Стенфорд го изпратила по пощата – прозвуча отговорът. – Всички получени пари след изплащане на данъците трябва да бъдат приведени на сметка в швейцарска банка, тъй като възнамерявала да се премести да живее в Швейцария.

– По дяволите! – изруга Мак-Алисън. – Спрете всичко това – тихо, разбира се. Как ще го направите, си е ваша работа.

Инспекторът замислено се облегна в креслото, сложи краката си върху масата и запали цигара.

Всичко това му харесваше все по-малко. Ясно беше, че Глория е жива. Но кой я бе заставил да закрие сметката си и да продаде цялото си имущество? Мак Алисън не можеше да допусне, че тя прави всичко това по собствена воля.

Имаше ли този случай връзка с убитото момиче? Преди да изчезне от Ливерпул, то също бе разпродадо имуществото си... Не стоеше ли зад цялата тази работа мистичният гуру от Джаднипур? Но преди всичко инспектор Мак-Алисън се интересуваше от Девилз Лодж и от неговите обитатели.

* * *

Този следобед в Кретл пристигна спортен автомобил, който спря с вой на спирачките пред „Скокливото куче“. Стройна, тъмноруса жена на около двадесет и пет години изскочи от колата и влезе в стария хотел.

Барт Оруел се изправи зад малкото си бюро и застана нащрек. Имаше известно недоверие към елегантните жени. Беше му дошло до гуша от тях.

– С какво мога да ви услужа? – попита той без особен възторг.

– Казвам се Лорна Дай – представи се тя. – От Оксфорд.

– От Оксфорд? – прекъсна я собственикът.

– Да, от Оксфорд – потвърди Лорна Дай. – Търся мис Стенфорд, тя е отседнала тук, нали?

Барт Оруел издаде такъв звук, сякаш в гърлото му беше заседнало нещо.

– Тоест... – Оруел започна да заеква. – Мис Стенфорд остана тук само половин ден, по-скоро половин нощ. Тя замина нанякъде, никой не знае къде.

Лорна Дай погледна смаяно собственикът.

– Но това е невъзможно! – каза тя. – Аз съм нейният личен секретар. Тя имаше уговорена среща тук. За съжаление ме задържаха в Париж, затова пристигам едва днес. Още миналия четвъртък мис Стенфорд ми писа, че тръгва за Кретл, за да сключи една сделка.

– Вашата шефка отпътува в петък през нощта – измънка Барт Оруел. – Мисля, че е имала някаква уговорка.

Момичето сви рамене.

– Нищо не зная за това – възрази тя. – Тя ми съобщи, че трябва да се срещнем тук.

– Може би се е върнала в Оксфорд, без да ви оведоми – измърмори Оруел – Не – каза момичето и замислено погледна дебелия собственик. – Дано само не ѝ се е случило нещо.

Барт Оруел изломоти нещо неразбрано.

– Тя искаше да купи няколко ценни картини – поясни Лорна Дай. – Сигурно знаете някого тук, който продава картини.

Лицето на Оруел се изопна. По принцип той отричаше слуховете, които се носеха за Мак-Килърн.

– Има един, Мак-Килърн, живее в Девилз Лодж – измънка накрая. – Казват, че продавал едно друго, тъй като нямал пари. Но не съм сигурен. Приказки – много. Човек не знае кое е лъжа и кое истина.

– Чувам това име за първи път – каза Лорна Дай.

Тя извади цигара и помоли за разрешение да я запали.

– Не бихте ли могли да ми обясните как да отида до Девилз Лодж. Може би там някой ще знае къде е сега мис Стенфорд.

Барт Оруел започна да хапе долната си устна. Трябваше ли да праша това симпатично момиче при куция Дориан? Съмняваше се. Но ако всичко беше само слухове, тая мис Стенфорд можеше да е отишла на гости при Мак-Килърн и да е забравила да съобщи това на секретарката си. Тогава той щеше да се окаже в неловко положение.

– Не зная, мис Дай – зададено каза той. Мистър Килърн има лоша

репутация. Той е странен тип, не общува с никой от градчето. Даже не мога да си представя, че такава лейди като вашата господарка би могла да има някаква работа с него.

Лорна дръпна от цигарата и я хвърли недопушена в пепелника.

– Мис Стенфорд е самостоятелна личност. Може да се справи чудесно с всеки, който се опита да я излъже.

– Аз не мисля така – отвърна Оруел. – Не сте ли чели случайно вестниците?

– Върнах се само преди два дни от Франция – припомни му тя. – Какво се е случило?

– Убиха едно момиче – прошепна собственикът. – Намериха го голю и заклано с нож, точно на пътя в началото на града.

Лорна равнодушно сви рамене.

– Убийствата са често явление в наши дни – отбеляза тя. – Да не би да искате да кажете, че Мак-Килърн има някаква връзка с това?

– Ако е така, отдавана да са го арестували – възрази бързо Оруел, – но всички в Кретл намират всичко това за много странно. Мисля, че мис Стенфорд е отпътувала в друга посока и отдавна се е прибрала в Оксфорд.

– Може би – съгласи се симпатичната секретарка. – Въпреки това ще отида в Девилз Лодж. След обяд ще се върна тук.

– Както желаете – каза Барт Оруел. – Можете да вечеряте в седем. Да ви приготвя ли стая?

Момичето се поколеба.

– Ще знам това, след като отида до там. Ако стане късно, ще отседна при вас. Но дори и да си тръгна, ще се отбия да ви се обадя.

– Така съм съгласен – облекчено въздъхна дебеличкият хотелиер.

– А сега, обяснете ми, моля ви, пътя за Девилз Лодж – усмихна се Лорна Дай.

* * *

„Тези стари, сиви каменни развалини не вдъхват никакво доверие, особено в тъмното.“ – помисли си мис Дай, когато приближи. Само два от прозорците на долния етаж светеха. Караше внимателно спортната кола по селския път, който се извиваше между хълмовете. Постройката, която бе наречена Девилз Лодж, вече се виждаше отблизо, пътят стана по-широк и под колелата заскърца дребен чакъл. Лорна включи фаровете и на ярката им светлина започна да разглежда фасадата на старата сграда. За нейно учудване всичко изглеждаше доста запуснато, но във

всеки случай не толкова, колкото много други замъци в тази част на страната.

Огледа широката двойна врата от масивно дърво. Колата на Глория Стенфорд не се виждаше никъде. В този момент едното крило на двойната врата се отвори и се появи широкоплещест мъж в ливрея.

Лорна спря пред входа, изключи фаровете и двигателя и бавно се измъкна от колата, внимавайки да не развали прическата си. После бавно заобиколи автомобила и се приближи към мъжа.

– Това ли е Девилз Лодж? – осведоми се високомерно.

– Разбира се – бе отговорът. – Заблудили сте се, или може би...

– Не, искам да се видя с мистър Мак-Килърн – възрази тя. – Ще доложите ли за мен? Името ми е Лорна Дай.

– Ще почакате ли в приемната, мис? – каза слугата и пропусна посетителката. – Една минута.

Лорна гледаше подире му. След известно чу гласове. Не можеше да разбере за какво разговарят. После вратата се отвори и Дориан Мак-Килърн влезе, накуцвайки, при нея.

– Мак-Килърн – представи се той. – Искали сте да говорите с мен, мис Дай? Във връзка с какво, ако мога да знам?

Тъмнорусото момиче изглежда се смути.

– Търся работодателката си – обясни тя. – Сър, не ми е удобно да ви задавам такъв въпрос, но нямам избор.

Мак-Килърн погледна студено момичето.

– Работодателката си? – повтори той.

– Мис Стенфорд, експерт по изкуствата и колекционер. В Париж получих от нея писмо. Съобщаваше ми, че ще ме чака в Кретл, но там ми казаха, че е заминала, без никой да знае къде. Като секретарка на мис Стенфорд съм засължена да се свържа с нея колкото е възможно по-бързо. Може би е имала някаква работа при вас и...

Дориан Мак-Килърн се усмихна и я покани в салона.

– Имате добър усет, мис Дай – каза той. – Мис Стенфорд действително беше тук, за да види картинната ми галерия. Навярно сте уморена?

Той позвъни и слугата се появи.

– Джордж, донесете нещо за пиене и закуски.

Джордж бързо се поклонил и изчезнал. Лорна Дай с облекчение разглеждаше извития нос на шотландеца.

– Тогава сигурно знаете къде е отишла.

– За съжаление мис Стенфорд и аз все още не сме стигнали до

споразумение – с огорчение каза Мак-Килърн. – Тя отиде да търси някакъв експерт, за да се консултира с него за цената на картините ми, но обеща да се върне не по-късно от утре. Предполагам, че мис Стенфорд ви е извикала да подготвите договора за продажбата. Така ли?

– Да, това е мое задължение – потвърди тя.

– Били сте в Париж? – продължаваше да говори шотландецът. – Забележителен град. Мис Стенфорд ли ви изпрати там?

– Отчасти – отвърна секретарката. – Разгледах по нейно поръчение две изложби на млади художници.

Джордж влезе в салона, бутайки пред себе си подвижна масичка за сервиране, върху която имаше апетитни закуски и няколко бутилки.

– Скоч или портвайн? – попита Мак-Килърн.

Момичето смутено отказа.

– Благодаря, не пия. Моите религиозни убеждения изключват употребата на алкохол. Малко портокалов сок, ако може.

Мак-Килърн я погледна учудено.

– Да не сте мюсюлманка – попита и извади от хладилника бутилка сок.

Лорна отрицателно поклати глава.

Предполагам, че ще ми се смеете, ако ви каза – каза тихо тя.

– Така ли мислите? – започна да протестира шотландецът. – Това е въпрос на търпимост. Може би сте член на някоя религиозна секта?

– И това не е – отвърна Лорна и се изчерви. – Аз съм поклонничка на учението на Кришна. Дойдох до убеждението, че човек може да бъде щастлив, само ако се откаже от всичко материално. На този свят хората се стремят единствено към богатството и забравят за духовните ценности и вътрешното щастие.

– Често съм мислил върху тези неща – призна Дориан Мак-Килърн. – Значи бяхте в Париж заради контакта с послушничките на Кришна?

Момичето кимна.

– Единствено тяхното учение ни разкрива пътя към благоденствието на онзи свят. Когато слушаш проповедите им, чувстваш, че ти става по-леко и забравяш за света, в който си принуден да живееш. Веднага щом изтече срокът на договора ми с мис Стенфорд, мисля да се посветя на това учение. Бих искала да дам всичко, което имам, и...

– Искате да пожертвате състоянието си?

Лорна Дай не забеляза алчните пламъци в очите на събеседника си.

– Родителите ми оставиха няколко хиляди фунта – отвърна наивно

момичето. – Ще ги дам някога за построяването на молитвен храм – тя отпи от чашата си. – Твърде много приказвам за себе си. Извинете, но трябва да се върна да пренощувам в Кретл. Веднага щом дойде, мис Стенфорд може да ме намери там.

– И дума да не става, мис Дай – започна да протестира шотландецът и почука с бастуна си по пода. – Ние пишем „Гостоприемство“ с главна буква. Ще пренощувате в дома ми. Джордж ще ви приготви най-хубавата стая.

– За съжаление не мога – каза Лорна.

– Моля ви, без излишна скромност – настоя Мак Килърн и позвъни на прислугата.

Джордж сякаш беше в бойна готовност, защото се появи три секунди след позвъняването.

– Сър!

– Мис Дай е наша гостенка, Джордж – обясни Дориан. – Пригответи й най-хубавата ни стая.

– Да, сър – отвърна слугата и му смигна, преди да напусне салона.

– Мисля, че не бихте имали нищо против да видите картините, от които се интересува вашата работодателка – предложи Мак-Килърн.

– Само ако не ви затруднява – каза Лорна Дай.

– Все едно ли ви е какво възнамерява да купи мис Стенфорд?

– Не, разбира се – възрази момичето.

Дориан се надигна и я поведе към картинната галерия. Блесна светлина. Когато видя картините, Лорна широко отвори очи.

– Фантастично! – извика възторжено тя. – Бих купила тези картини и без да търся експерти. Веднага се вижда, че са истински.

– Естествено трябва да разберете и мис Стенфорд. Налага й се да похарчи цяло състояние за тях. Както изглежда, тя е много богата.

– Да, така е – Лорна се обърна на другата страна. Когато видя изображението на гуру от Джаднипур, скръсти ръце на гърдите си и замръзна на място.

– Но какво правите? – попита я Мак-Килърн.

– Как е попаднал тук портретът на могъщия гуру? – прошепна момичето. – Видях божествения гуру само веднъж. Погледът му веднага ме омагьоса.

– Моят чичо го е донесъл от Индия.

– Считам, че учението му е велико.

Мак-Килърн сви рамене.

– Не разбирам от това.

– Мога ли да фотографирам картината, сър? Това би означавало много за мен.

– Нямам нищо против – каза развеселен домакинът.

Лорна се запъти към колата си и извади от нея пътна чанта. Когато се върна, Джордж ѝ подаде дамската чантичка.

– Забравихте я в салона, мис. Мога ли да нося сака ви?

– Лека нощ – Кимна приветливо Мак-Килърн.

Стоята беше на първия етаж срещу картинната галерия. Лорна с възторг се спря на вратата.

– Какво великолепие – прошепна тя, като видя украсата от индийски реликви. – Тук ще прекарам времето си приятно.

Усмиввайки се, Джордж се върна в салона. Дориан Мак-Килърн отново бе седнал в креслото и държеше в ръцете си чаша с уиски.

– Какво мислиш за гостенката ни, Джордж? Как сме могли да не научим, че Глория Стенфорд има секретарка?

– Била е в чужбина, затова не сме разбрали нищо за нея. Но наистина е тази, за която се представя. Казва се Лорна Дай е и секретарка. Има снимка на Стенфорд с личния ѝ автограф.

– Махни колата ѝ, Джордж – заповяда Дориан.

– Готово – отвърна Джордж. – Чух всички глупости, които наприказва това хлапе. Бихме могли да помогнем, ако наистина иска да пожертва състоянието си за гуру. Не е ли така?

Мак-Килърн се ухили.

– Длъжни сме да изпълним това желание – съгласи се той. При това тя е една от малкото, които отиват доброволно в света на Молох. Добре, подготви всичко.

* * *

Глория Стенфорд не помнеше колко време е била в това състояние. Беше мрачно. В огромната пещера цареше тишина. Само няколко факли хвърляха мъждеещи светлини върху голите стени. Тя имаше нужда от време, за да подреди мислите си. Какво направиха с нея? „Сега ти се казваш Сафи“ – въртеше се в съзнанието ѝ. Кона ѝ бе казала това, когато ѝ бе подала свещеното вино. Спомни си, че бе подписала някакви документи, но нямаше понятие какви бяха те. После пред очите ѝ изплува церемонията по прогонването на духа.

Стана ѝ сташно, когато се сети за зловещите същества, които я окръжаваха. Беше се отказала от предишния си живот, за да се посвети на учението на тлъстия Молох. „Действително ли е всичко това? – питаше се тя. – Наистина ли вече не съм Глория Стенфорд и се намирам в призрачния свят на гуру, откъдето не мога да се върна?“

Стресна се от голата фигура, която се вмъкна в пещерата и започна да се приближава към нея.

– Аз съм, Карла Престон – чу тя гласа ѝ.

– Карла?

– Не помниш ли, Глория? – каза загрижено младата певица. – Идвах при тебе, посъветвах те как да пезиш силите си.

– Спомням си – отвърна Глория. – Какво ми направиха?

– Всичко беше в мъгла, която ме зашеметяваше, не можех да виждам.

– Нареккоха ме Сафи, нали? – попита Глория.

– Ти се казваш Глория – настоя певицата. – Добре се справи с ролята си. Когато всичко се замъгли, чувах само гласа ти. Спомняше ли си тогава какво ти бях казала?

Мисълта на Глория постепенно се проясняваше.

– Благодаря ти, Карла – прошепна тя. – Отговарях на въпросите така, както би им харесало. Не се противопоставях, но после няха никакви сили.

– Все пак си успяла, щом като помниш името си и знаеш коя си – каза Карла. – Но внимавай с Кона, тя е опасна. Изцяло е подвластна на дебелия Молох. Преструвай се като мен. Преструвай се! Трябва да се справим с Кона. Само тогава ще имаме възможност да се върнем в нашия свят.

– Ще внимавам – обеща Глория. – Какви бяха документите, които подписах?

– Обрече се на бедност и се отказа от всичко материално – отвърна Карла Престон.

– Имаше някаква хартия, върху която бяха написани странни знаци – спомни си Глория, – а също и листчета с моето име. Какво означава това?

– Сигурна ли си? Богата ли си?

– Винаги съм смятала, че имам много пари – въздъхна Глория и разказа за своето посещение при Мак-Килърн.

– Сигурна съм, че си завещала състоянието си на Молох. Измамили са те, както и мен.

Глория напрегнато мълчеше.

– Говори ли ти нещо името Мак-Килърн? – попита тя певицата.

– Чувам го за първи път.

– Мисля, че той е свързващото звено между този и земния свят.

Карла безпомощно сви рамене.

– Едно от момичетата е намерило пътя, по който можем да се върнем обратно, но то е мъртво. Пазачите на гуру са навсякъде – тя вдигна глава.

– Време е да тръгвам! Дръж се!

Карла имаше добър слух. Изчезна навреме – точно когато в пещерата се появи Кона.

– Дълго ли съм спала? – попита Глория. – Къде съм? Какво става с мен?

Кона тихо се засмя.

– Ти пи от священото вино, Сафи – обясни ѝ тя. – Виното те пренесе в нашия свят.

– В света на вечното щастие? – каза Глория и непринудено се разсмя. – Бедността ще ме направи блажена. Аз съм Сафи, една от вас. От колко време съм тук?

Кона внимателно се вгледа в очите ѝ. Глория се постара да издържи този поглед.

– Та това е цяла вечност – убедено говореше Глория.

– Наистина ли не искаш да знаеш какво е било преди? – недоверчиво попита Кона.

„Проверява ме“ – мърна се в съзнанието на Глория.

– Какво ще да е било, Кона! Вече съм в света на вечното щастие на божествения гуру.

– Да, вече си с нас – успокои се Кона.

– Запозна ли се вече със съседката си, Лорна? – поинтересува се тя.

Глория инстинктивно почувства опасността.

– Лорна? – попита. – Не знаех, че има такава.

Лорна, мислеше напрегнато тя, Лорна Коя може да бъде. Познаваше три жени, които се казваха така. Откакто беше попаднала в тази пещера, нито веднъж не беше чувала това име.

– Тя една от нашите сестри ли е?

– Лорна Дай – тържествено провъзгласи Кона.

– Върти ми се нещо в главата – измърмори Глория. – Но никак не мога да се сетя коя може да бъде.

– Не е нужно да се напругаш – смекчи тона си Кона. – В предишния ти живот е била твоя секретарка.

– Какво сме правили в миналото с Лорна?

Кона я погали по главата.

– Забрави това, което те питах – каза проникновено тя. – Пригответи се за това, което ти предстои. Изучавай молитвите и заветите! Тогава раят ще се отвори за теб.

След секунда Кона изчезна като в мъгла.

Имаше лошо предчувствие. Може би Кона беше забелязала нещо нередно в поведението ѝ? Уморено се излегна върху кожата и се замисли за бъдещето си.

* * *

Барт Оруел беше зает през целия ден. Отпразнува рождения си ден, на който беше поканил много приятели. Не му остана нито една свободна минута и той изцяло забрави за Лорна Дай. Едва към единадесет часа вечерта си спомни за хубавото момиче. И за да се успокои, извика дърводелеца и му разказа какво се беше случило.

– Така или иначе, станалото е вече факт, но все пак тя не е трябвало да отива при куция Дориан.

– Какво да направя? – Барт се хвана за главата. – Ти наистина ли имаш доказателства, че куцията Дориан е похитител на момичета?

– Не съм казвал това – възрази Клиф. – Размърдай си мозъка. Преди седмица изчезва господарката, а сега – и секретарката. Нищо ли не заграваш?

– Ще почакаме и ще видим – възрази собственикът на хотела. – Тя обеща да се върне и да ми каже дали ще пренощува тук или не; но е възможно да не е свършила работата си навреме или да се е заблудила по пътя.

– Или пък да е пленница на куция Дориан – добави Клиф.

– Вечно усложняваш нещата – ядоса се Барт.
– Мисля, че трябва да съобщим на инспектор Уайтл.
– Е, добре, хайде – изпъшка Барт и продължи усърдно да мие чаши-
те. – Иди да се обадиш. Знаеш къде е телефонът.

* * *

Тайнствената светлина в индийската стая замая Лорна. Всичко тук беше пропито с мистика.

Лорна бавно отиде до широкото легло, украсено с бивни на слон. Без да бърза, тя свали дрехите си. Приблужи разсъблечена до огледалото, окачено в златна рамка. Със задоволство подреди прическата си, върна се при леглото и легна, като дръпна одеалото до брадичката си.

Многобройните загадъчни фигурки в стаята я накараха да се почувства особено. Изведнъж Лорна се изплаши. Може би щеше да е по-добре, ако бе останала да пренощува в „Скокливото куче“?

Изведнъж момичето усети непозната миризма, която идваше някъде отдолу. Започна да я унася. Миризмата се усилваше. Момичето заспа спокойно. Всичко беше като в приказка. Изведнъж я събуди ясен глас.

– Гуру – прошепна тя – наистина ли си ти, божествени, или всичко е сън?

Ясният глас достигна до съзнанието на Лорна.

– Аз съм пред теб, сестро – раздаде се от устата на видението. Ти дойде тук доброволно, от любов към мен. Затова те вземам със себе си, Пола.

– Пола? – учуди се момичето.

– Сега твоето име е Пола – започна да затихва гласът. – Ела при мен, Пола. Ела в моя свят. Ще те науча как да откриеш рая на вечното щастие.

– Къде да те намеря? Виждам те, но ти си безтелесен. Как да дойда при теб?

– Стани, Пола! Ще ти покажа пътя към моя свят. Тръгни гола по него. Нищо не трябва да ти напомня за земния живот.

– Идвам – отзова се Лорна. – Къде си ти, божествени?

Сладникавата миризма замъгли съзнанието ѝ, притъпя мисълта ѝ. Вече не знаеше къде се намира. След време паметта ѝ се възвърна и тя загуби съзнание.

* * *

Лорна Дай се събуди от студа, който почувства. Над лицето ѝ се бяха надвесили две момичета – голи като нея самата.

– Къде съм? – прошепна тя. – Къде е великият гуру, който разговаря с мен?

– Ти си в царството на божествения гуру – каза тъмнокосото момиче. – Аз съм Кона – твоята сестра, която ще се грижи за теб.

Погледът на Лорна попадна върху другото момиче и тя пребледня.

– Мис Стенфорд? – възкликна. – Не знаех, че сте поклонничка на великия гуру.

– Стенфорд? Коя е тази? – престори се Глория.

– Мис Стенфорд, нима не ме помните? Аз съм Лорна, вашата секретарка.

– Чувала съм някога това име. Но...

– Сестра Сафи вече напълно се е преселила в нашия свят. На теб също ти предстои прогонване на духа, както беше и с нея. Тогава и ти ще дойдеш при нас.

– Прогонване?

– Сестра Сафи ще ти обясни всичко. Ще се видим по-късно на жертвената церемония. Гуру чу молбата на нашата сестра Хара и днес ще я вземе при себе си в света на вечното щастие – след тези думи Кона мълчаливо се отдалечи.

– Не съм сигурна дали съзнанието ми възприема правилно всичко тук – каза Глория и огледа с преценяващ поглед Лорна, – но не помня там да съм имала секретарка.

– Мога да се закълна в това – усмихна се Лорна.

* * *

Позвъняването на Клифърт Богърт разтревожи Мак-Алистър. Заедно с колегата си Уайтл и още двама полицаи той седеше в колата, спряна край пътя между Балморал и Кретл, и следеше разговора от подслушвателните устройства в Девилз Лодж.

– Не мисля, че Лорна е отишла при Мак Килърн – каза Уайтл, който бе разговарял по телефона с Богарт.

Джон Мак-Алистър не отговори нищо.

– Лорна се забавлява с Мак-Килърн – прошепна след малко сътрудникът на Скотланд Ярд.

Офицерите веднага застанаха нащрек и се заслушаха в гласовете, идващи от наушниците им.

– Разтапя се от вежливост – измърмори Уайтл. – Топло, май че сме

на вярна следа.

– Сега ѝ показва картинната си галерия. Много е гостоприемен домакинът.

Инспекторът от Скотланд Ярд внимателно следеше всяка дума.

– Точно това ми трябваше да разбере – произнесе възбудено той, когато чу разговора за гуру от Джаднипур. – Следата става трърде гореща, а, Уайтл? Слушате ли?

– Трябва да измъкнем момичето колкото може по-бързо! – заключи Уайтл. – Потегляме за Девилз Лодж.

Инспектор Уайтл включи двигателя и изкара колата на пътя. Още щом имението се показва насреща им, той спря рязко и изключи двигателя.

– Това момиче е лудо – изпъшка, когато чу, че Лорна остава да преспи там.

– Не си дава сметка – прекъсна го Мак-Алисън.

– А ако ѝ се случи нещо? – простена Уайтл.

– Още нищо не се е случило – успокои го инспекторът от Скотланд Ярд. Това, че там има картина с гуру, още не значи нищо – заяви той.

– Нищо, разбира се – вбеси се Уайтл, – Този Джордж току-що превори дамската ѝ чанта...

Той млъкна.

– Какво ще правим сега, мистър Мак-Алисън?

– Длъжни сме да изчакаме – Джон Мак-Алисън запази спокойствие.

– Мислите ли, че са скрили изчезналата Глория Стенфорд в Девилз Лодж?

– От диалога между тези двамата може да се допусне такова нещо.

– Дано само момичето да не пострада – изстена за кой ли път Уайтл.

– Спокойно! – окуражи го Мак-Алисън.

– Тихо! Тя разговаря с гуру! – прошепна Уайтл. – Той е... не е ясно какъв. Или е призрак, или реалност. Не може да се разбере.

Мак-Алисън се стегна. Трябваше да бъде мобилизиран, за да победи в единична борба хитрия Мак-Килърн.

– Тя е гола! – изкрещя Уайтл. – И убитата беше гола. Това не е ли доказателство за вас? Тези свини използват момичето!

– Запазете самообладание! – скара му се Мак-Алисън.

В продължение на петнадесет минути полицаите слушаха внимателно разговора.

– Тя говори с Глория Стенфорд – отбеляза инспекторът от Скотланд Ярд.

– Ще отидем ли там?

– С шурмуване няма да превземем крепостта. Убитата явно не е използвала парадния вход, значи някъде трябва да има и друг.

Той изтръпна, когато чу гласа на Кона. „Жертвоприношение!“ – мярна се в главата му.

– Бързо, трябва да предотвратим трагедията! – изкрещя той.

* * *

Глория Стенфорд облекчено въздъхна, когато двете с Лорна стигнаха до малката пещера, в която се криеше Карла Престън.

– Радвам се, че не се поддадох на телепатичното въздействие – каза възбудено тя. – И за това съм много задължена на Карла.

Отекна звънът на гонга.

Трябва да отидем на жертвоприношението – изстена попзвездата. – Вече присъствах на две убийства, нямам сили да понеса и третото.

Карла Престън отчаяно влезе в къга, който другите момичета вече бяха образували около жертвения камък. Омайващият сладникав мирис изпълни пещерата. Голите фигури коленичиха и сведоха глави.

Лорна се ужаси, когато видя девойката, изкачваща се по стъпалата към жертвеника.

– Аз съм готова – достигна до съзнанието ѝ уверен глас, – мой божествен гуру.

– Приближи се, сестро – разнесе се след това гласът на кастрата.

Лорна чуваше как Карла и Глория стенат до нея. Нямах ли възможност да се предотврати тази кървава сцена? Тя с отчаяние търсеше изход.

Стисна зъби, когато видя, че момичето, което нямах и двадесет години, легна покорно върху окървавения камък. Мускулестият слуга на Молох застана до главата на жертвата и посегна към острия си кинжал. Нервите на Лорна бяха опънати до крайност. Тя наблюдаваше като в мъгла как той се готви да го насочи към гърлото на момичето и да отнеме живота ѝ.

– Не! – понесе се викът ѝ.

За няколко секунди настъпи гробна тишина. Миг след това Лорна видя до себе си разярените слуги на Молох...

Инспектор Джон Мак-Алисън натисна старомодния звънец на парадния вход. Чуваше се как звънът се разнася из вътрешността на

сградата. Стоящият до него телевизионен техник от Скотланд Ярд нервничеше.

– Да разбия ли вратата, сър? – попита той.

В този момент прокълтяха стъпки. Вратата се отвори и в процепа се показва мрачното лице на управителя.

– Да?...

Мак-Алисторъ се поколеба за малко. После рязко блъсна вратата и нахлу в приемната.

– Това е грабеж! – възмути се слугата. – Ще позвъня в по...

– Ако искате да извикате полицията, тя вече е тук – процеди през зъби инспекторът. – Сложете му белезници, Ларк. Къде е Мак-Килърн?

Ларк надяна белезниците върху ръцете на Джон. Умуваше какво да направи, за да не може управителят да се измъкне.

– Долавям сигнал – каза той и завъртя ръчката на пеленгатора. – Идва от тази врата.

Той заключи Джон към солидната решетка на камината и започна да се оглежда. В това време на една от вратите неочаквано се появи куцията Мак-Килърн.

– Какво значи всичко това? – сърдито попита той.

– Скотланд Ярд – заяви Мак-Алисторъ. – Къде са мис Дай, мис Стенфорд и другите момичета? Къде сте ги скрили.

Мак-Килърн прихна. Смееше се толкова силно, че едва не падна на пода.

– Да, преди няколко часа наистина дойде някаква мис Дай, за да търси мис Стенфорд – потвърди той. – Но тук не е женски пансион. Те си тръгнаха вече.

– Нама да се отървете толкова лесно – изръмжа Мак-Алисторъ. – Сигурни сме, че момичатата са тук.

– Тогава намерете ги! Няма да ви преча.

– Отворете тази врата!

– Но там няма никого – надменно каза шотландецът.

– Разбийте вратата, Ларк – заповяда инспекторът.

След секунди вратата изхвърча мощните удари на техника и слисаните им погледи се спряха върху най-съвършената телевизионна апаратура, която бяха виждали.

– Елате насам, Мак-Килърн – нареди Мак-Алисторъ. – Как ще обясните това?

Мак-Килърн се колебаеше. Изведнъж Ларк, който включи приемника, възкликна развълнувано:

– Инспекторе, вижте...

Екранът изобразяваше страшна сцена на човешко жертвоприношение.

– Както виждам, създали сте лаборатория със съвършено оборудване.

Мак-Килърн все още се колебаеше.

– Това е ритуален празник – обясни той.

– Да, знам – кимна инспекторът. – Божественият Молох се е възползвал от имението ви. А известно ли ви е, че сте съучастник в убийствата на невинни момичета?

– Убийства? Трябва да го докажете. Просто предоставих на гуру възможност да разпространява учението си, нищо повече.

Ларк забеляза някакъв балон с вентил. Без да сваля поглед от телевизора, той се приближи към балона и леко завъртя вентила. В помещението започна да нахлува газ със сладникава миризма. Техникът побърза да затвори вентила.

– Газ, предизвикващ халюцинации – досети се инспекторът. Беше видял на екрана малкия облак, който висеше отгоре.

Изведнъж на един от мониторите видя Лорна, която стоеше пред жертвения камък с безизразно лице.

Мак-Алисторъ знаеше добре какво означава това. Момичето трябваше да умре.

– Ето как се отърват от непокорните – подхвърли той към онемелия Мак-Килърн. – Първо ограбват нещастните жени, а после ги качват на жертвения камък.

– Те отиват там съвсем доброволно, никой не ги заплашва.

Ларк усили звука. В стаята се разнесе егнушеският глас на Молох. Инспекторът внимателно следеше развитието на събитията. Драмата там достигаше своя връх. Мъжът с обясната глава се приближи към жертвата и извади кинжала си. После Мак-Алисторъ с удивление видя как Лорна скочи от мястото си и изкрещя нещо.

– Не... не позволявайте тя да умре! – бързо извика някой.

Възцари се гробна тишина. После се понесе оглушителен шум.

– Извикайте Лорна, Ларк – обърна се той към техника.

Ларк отиде до високоговорителя, включи го и бутна регулатора на звука в крайно положение.

* * *

Инспекто Уайтл и ефрейтор Бойд обикаляха с колата около Девилз

Лодж. Включили ултравиолетовия излъчвател, те изследваха камък по камък всичко, което се намиреше на разстояние една миля от замъка.

– Чакайте, сър! Там, между скалите виждам някакъв вход.

Уайт спря и погледна нататък.

– Прав сте, Бойд – съгласи се той. – И на мен ми се струва, че има нещо.

Оставиха колата. Чакълът скърцаше под краката им.

– По дяволите! – изруга Уайтл. – Тези катакомби са още от римско време, простират се километри навътре.

Спряха пред входа на катакомбата.

– Полиция! – извика инспекторът. – Излезте с вдигнати ръце!

Никой не отговори, само ехото прокътня в тишината. Запалиха фенерите си и внимателно започнаха да се придвижват навътре. Не след дълго се озоваха в някаква галерия. На няколко метра пред тях изведнъж изскочи мъж с бръсната глава, който стискаше в ръцете си нож.

– Хвърляй ножа! – заповяда Уайт и насочи револвера си към него.

Никаква реакция...

– Той не ни разбира – съобрази Бойд.

Започнаха бавно да се приближават към полуголата фигура. Уайтл вдигна оръжието и го насочи към ръката, държаща ножа. В следващия миг азиатецът се хвърли в атака. Прозвуча пистолетен изстрел... Куршумът раздробил китката му и мъжът нададе див вой. Бойд се хвърли към объркания нападател и с мощен удар в челюстта го повали в нокаут.

– Добър удар, Бойд – похвали го инспекторът.

Продължиха тихо нататък. Колкото по-навътре отиваха и колкото по-тихо стъпваха, толкова по-силно се чуваше странен шум.

– Когато не виждам нищо, полудявам – измърмори Бойд.

– Затова съм тръгнал с вас – каза ехидно Уайтл.

Изведнъж пред тях се разкри огромна пещера. И в следващия миг се разнесе вик, от който кръвта им застина.

* * *

Лорна Дай разбираше, че сега животът ѝ не струва пукнат гръш. Нямахте сили да се съпротивява срещу четиримата азиатци. Момичето, което очакваше участта си върху жертвения камък, наблюдаваше всичко с безразличие.

Кона рязко се обърна към Лорна.

– Предателка – процеди тя през зъби.

– Предателка? – изкрещя Лорна. – В книгите всичко беше различно.

Сега видях този божествен гуру... Фокуси! С това си служи вашето божество!

– Мълчи! – изкрещя Кона. – Ти повече няма...

Спокоен глас накара всички да млькнат. Не беше на гуру. Звучите му долитаха отвсякъде.

– Лорна, чуваш ли ме? Кажи!

– Ще дойде време и ще отговаряте за всичко! – крещеше тя.

Кона се вцепени. Четиримата азиатци също стояха неподвижно, без да знаят какво да правят.

Глория и Карла първи оцениха положението и погледнаха към Лорна, която измъкна от косата си малко устройство. Беше малка алуминиева тръбичка, в края на която имаше миниатюрен бутон. Лорна насочи другия ѝ край към Кона.

– Гуру вече го няма! – заяви тя. – Свърши се с властта му. Аз съм повелителката на всички гуру. На колене, сестри. Сега ще ви посветя и ще направя духовния ви взор по-богат.

Кона объркано започна да се оглежда, когато видя, че всички около нея паднаха по очи. Проклинайки, тя се втурна към гуру, който продължаваше да седи на своя трон... Лорна бързо съобрази.

– Гледайте! Вашият Молох няма какво да каже! – крещеше тя. – Никога не е съществувал гуру от Джаднипур. Подлагали са ви на хипноза, заставяли са ви да се принасяте в жертва.

Тогавя в пещерата прокълнтяха отчетливите стъпки на двама мъже. Лорна тревожно се обърна и въздъхна облекчено, когато видя Уайтл и Бойд. Но Кона не се предаваше.

– Сестри, не слушайте измамницата! Тя е лъжкия от чуждия свят! Исква да ни отнеме щастието!

В това време двамата полицаи стигнаха до жертвения камък. Отново настъпи тишина.

– Искам да ме чуете, докато още съм тук.

Мекият глас се носеше от всички страни.

Послушниците на гуру се отърсиха от вцепенението и се заслушаха. Зазвуча мелодична музика. От мястото, където стоеше тронът, се дочу силен шум. От тлъстия Молох бе останал само един малък облак.

Стената зад трона се разтвори и пред момичетата застана инспектор Мак-Алистър. Кона нададе сърцераздирателен вик и умаломощена се свлече на пода. Лорна радостно се хвърли на шията на Мак-Алистър. Съвсем бе забравила, че е гола.

– Превъзходно се справихте, сержант О'Конър – похвали

инспекторът своята сътрудничка. – Надявам се, че владеем положението.

– Сержант! – възкликна Глория Стенфорд. – Моята прекрасна секретарка работи в полицията? О боже, как са успели да го направят?

– Ще ви обясним по-късно – каза Мак-Алисън и погледна натам, където бе седял Молох. Той беше само един облак. По-скоро призрак, отколкото човек. Управляваха го от разстояние.

– Мак-Килърн? – попита Глория.

Мак-Алисън кимна.

– Той е прекарал дълго време в Индия. Изучавал е изкуството на телепатията и и на въздействието чрез наркоза. Пътувал е из страната и е примамвал жени, обещавайки им пълно щастие.

– Защо тогава постъпи по този начин с мен?

– С времето все по-малко хора попадали в мрежите му, затова бил принуден да измисли този трик с картинната галерия.

– Разбрах – отвърна Глория. – И затова изпратихте моята секретарка да проникне в този свят – тя погледна с благодарност към Габи О'Конър. – Никога няма да забравя това.

– Благодарете на шефа ми, а също и на жителите на Кретл. Ако не бяха те, щяхте да продължите да си стоите в тази пещера.

Мак-Алисън се обърна към Уайтл:

– Следете да не настъпи паника. Ние ще тръгваме – каза той и тръгна с трите момичета към асансьора зад трона.

Все пак Молох съществува, нали? – попита Карла престън, докато се изкачваха нагоре.

– Може би – отвърна Мак-Алисън. – Виждате, че с помощта на телевизионната техника са успели да създадат един нереален Молох, но според мен той е по-страшен от истинския.

– А каква беше ролята на Кона във всичко това?

– Беше дясната ръка на Мак-Килърн. Тя притежава големи телепатични способности и е можела да внушава това, което иска.

– Благодарение на Карла нищо не ми се случи – каза Глория. – А какви бяха документите, които подписах?

Мак-Алисън се засмя.

– За разпродаване на цялото ви имущество и внасяне на приходите, заедно с всички пари от банковата ви сметка, в една швейцарска банка.

– Ако наистина е така, аз съм такава, каквато искаше да ни направи Молох – съвършено бедна.

– Е, и ние не спяхме и не позволихме да се извърши такава

крещяща несправедливост.

– Какво ще правим с дрехите – скоро трябва да се покажем пред хората? – попита Габи.

Когато излязоха от асансьора, инспекторът помогна на момичетата да си потърсят дрехи.

Мак-Килърн седеше неподвижен в креслото си и когато инспекторът се появи в стаята, го погледна с отчаяние.

– Раят ви е разрушен – каза без никакво злорадство Мак-Алистър.

– Нямам нищо общо с това, което ставаше в пещерата. Просто исках да разберат красотата на идеите на Кришна.

Мак-Алистър се усмихна.

– Тогава изпълнете обещанието си – произнесе той. – Живот и смърт! Помислете какво значи това.

Един час по-късно от Девилз Лодж потегли колона от коли, в които бяха настанени освободените жертви.

Денят си отиваше и слънцето се скриваше зад гората.

– Колко е прекрасно да си отново на земята – каза замечтано Карла. – Осем месеца не съм виждала слънце.

Мак-Алистър караше към Кретл. Трите млади дами седяха на задната седалка и весело се оглеждаха.

– Сега няма да е излишно да си хапнем добре – обади се Карла Престън.

– Ще положим всички усилия, за да сторим необходимото, тоест да си хапнем – отвърна Мак-Алистър. Беше доволен, че цялата история завърши добре и следствието най-после приключи.

КРАЙ

© Боб Фишер

Bob Fisher

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Публикация:

СТРАННОТО ЗАТРУДНЕНИЕ (СЪНИЩА И ФАНТАСТИКА). 1994. Изд. Неохон,
Пловдив. SF Трилър, No.25. Алманах. Превод и съставителство: Сийка ПЕТРОВА,
Красномир КРАЧУНОВ, Ц. СЪМЪНЛИЕВ. Формат: 115×165. Страници: 192. Цена:
22.00 лв.

Съдържание:

Всичко в златния следобед, Робърт БЛОХ – с.3;

Молох от Белморал, Боб ФИШЕР – с.40;

Деликатно затруднение, Брайън ОЛДИС – с. 127;

Странният живот на Джон Кингман, Мъри ЛЕЙНСТЪР – с.170;

[Реклама] „Гърсете «Синдик», най-новото издание на Орфия“ – с.192.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/111>]